

Achter het gesluierd gezicht

"Achter het gesluierde gezicht" is een bundel van verhalen die Secret Garden de afgelopen jaren in haar maandelijkse nieuwsbrief heeft gepubliceerd. Het zijn de verhalen van LHBT'ers die gedwongen waren om hun vaderland te ontvluchten, op zoek naar een veilige plek waar ze zichzelf kunnen zijn en een nieuw leven kunnen opbouwen zonder angst en vernederingen.

Als je de verhalen leest, dan voel je hoe moeilijk en onvoorstelbaar de situatie van homoseksuelen is die zich in een omgeving bevinden waar hun gevoelens en seksuele geaardheid onbespreekbaar zijn. Het dagelijkse leven van deze doelgroep is een hel op aarde. Familieleden, vrienden, regeringen en hun hele omgeving verzet zich tegen hun bestaan en hun geluk. Wat moeten ze doen?

[Lees verder...](#)

Misbruikt

Intissar is geboren in Baghdad, waar zij opgroeide als enig kind van welgestelde ouders. Vader, die in 2003 in Irak werd vermoord, had een leidinggevende functie bij een groot warenhuis en was daarnaast als docent verbonden aan de Universiteit van Baghdad. Moeder (50 jaar) werkte gedurende vijftientig jaar bij dezelfde universiteit, onder meer als secretaresse en als docent. Beide ouders waren evenals de rest van de familie aangesloten bij

de Baath partij.

Intissar omschrijft haar vader, die er tijdens het huwelijk diverse buitenechtelijke relaties op nahield, in eerste instantie als een lieve man; echter bij verder doorvragen vermeldt zij dat hij, toen zij acht jaar oud was, seksuele toenadering tot haar zocht. Zij heeft dit destijds weten te voorkomen door als kind, voor zover zij hiertoe in staat was, onder woorden te brengen dat er in een vader-dochter relatie geen plaats is voor seksueel contact. Nadien is zij echter altijd bang gebleven voor hem. Met uitzondering van haar hartsvriendin Loudna heeft Intissar nooit met iemand over dit voorval durven praten.

Met haar moeder, die elke ochtend om zes uur naar haar werk ging en pas 's-avonds om zes uur weer thuiskwam, heeft Intissar nooit een goede verstandhouding gehad. Zij kan zich bijvoorbeeld niet herinneren dat moeder haar vroeger ooit heeft geknuffeld of aan haar heeft gevraagd hoe het met haar ging. Daarentegen maakte zij er een gewoonte van om Intissar te slaan en tegen haar te schreeuwen. Zo sloeg zij Intissar tot haar elfde jaar regelmatig op haar rug en bezorgde zij haar een slechte reputatie bij de omgeving door haar af te schilderen als een slechte dochter. Intissar vermoedt dat dit verbaal en fysiek geweld de oorzaak vormen van het bedplassen, waaraan zij tot op elfjarige leeftijd leed.

Intissar vermeldt dat haar ouders na een periode van wederzijdse verliefdheid, die zeven jaar duurde, met elkaar zijn getrouwd. Kort daarna is moeder zwanger geworden van Intissar. Echter Roewayda, een statusgevoelige broer van vader, keerde zich van meet af aan tegen dit huwelijk, omdat moeder afkomstig was uit een arm gezin. Hieraan voegt Intissar toe, dat Roewayda voorheen werkzaam was voor het regime van Saddam Hoessein en hier de taak had om politieke tegenstanders te vermoorden. Na de val van Saddam Hoessein verloor hij deze functie en geraakte hij jaloers op vader, die in de ogen van de omgeving succesvoller was, omdat hij nog steeds een hoge maatschappelijke positie had. Mede vanwege deze afgunstige instelling zou Roewayda er voor hebben gezorgd dat vader destijds in de gevangenis belandde.

Vader verliet de gevangenis toen Intissar één jaar oud was. Na zijn vrijlating woonde hij weer thuis bij zijn gezin totdat hij in 2003 werd vermoord (Intissar was toen elf jaar oud). Aan deze moord ging een ruzie tussen vader en Roewayda vooraf; tijdens dit handgemeen sloeg vader Roewayda met een pistool, waarna Roewayda hem uitleverde aan de Amerikanen, die hem tijdelijk vasthielden. Nadat vader weer op vrije voeten was gesteld en teruggekeerde naar huis, legde hij het conflict met Roewayda bij. Echter kort daarop huurde Roewayda mensen in om hem alsnog te vermoorden; deze moord vond plaats tijdens een achtervolging door drie auto's, waarbij vader in zijn auto werd neergeschoten. Intissar, die zich destijds eveneens in de auto van vader bevond, wist gedurende deze schietpartij te ontsnappen. Zij werd hierna door haar familieleden geacht uit te leggen wat er precies was gebeurd, doch zij was hiervoor te geëmotioneerd. Kort daarop werd zij met spanningsklachten in het ziekenhuis opgenomen, waar zij naar haar zeggen in comateuze toestand gedurende zes maanden verbleef.

Na de moord op vader nam Roewayda bezit van het ouderlijk huis, waar hij de baas speelde over moeder die in loondienst bleef werken. Daarnaast gelaste hij Intissar om een hoofddoek te dragen en sloeg hij haar regelmatig als gevolg waarvan Intissar blijvend letsel aan het linkeroog heeft opgelopen. Toen Intissar dertien jaar oud was, vestigde moeder zich met haar in Amman met de bedoeling om naar de Verenigde Staten te vluchten. Dit is echter niet gelukt en na anderhalf jaar keerden zij terug naar Baghdad.

Intissar ging tot op dertienjarige leeftijd in Irak naar school. Daarna vervolgde zij op vijftienjarige leeftijd in Nederland haar opleiding aan het MBO. Het is haar ambitie om in de toekomst een universitaire studie te volgen.

Na de moord op haar vader werd Intissar door haar oom Roewayda, die dreigde om haar eveneens te vermoorden, met een mes op het hoofd geslagen. Dientengevolge vluchtte Intissar op vijftienjarige leeftijd met haar moeder via Turkije in een vrachtwagen naar Nederland, waar zij op 1 oktober 2008 in het kader van een eerste asielaanvraag in Ter Apel en Eindhoven door de IND werden geïnterviewd. Aansluitend hebben zij in verschillende locaties van het COA gewoond. Gedurende deze periode trok Intissar voornamelijk met jongens op, naar haar zeggen omdat zij het met hen doorgaans beter kan vinden dan met meisjes.

Nadat Intissar en haar moeder hadden vernomen dat hun eerste asielaanvraag was afgewezen en zij niet langer recht hadden op een verblijf in het COA, zwierf Intissar gedurende twee weken op straat. Zij sliep destijds in een discotheek en werd opgepakt. Aansluitend werden zij en haar moeder op 16 juni 2011 door de vreemdelingenpolitie naar het detentiecentrum gebracht. Hier heeft Intissar twee weken met haar moeder doorgebracht. Gedurende deze periode heeft zij haar moeder ingelicht over haar homoseksuele geaardheid, hetgeen in een hevige ruzie onttaardde. Hierna kreeg Intissar een aparte kamer toegewezen omdat zij haar problemen niet meer de baas was en suïcide wilde plegen. Naar haar zeggen heeft zij destijds gedurende zeven dagen in een ernstige depressie verkeerd.

Moeder is na het verblijf in het detentie centrum teruggekeerd naar Irak, maar Intissar is in Nederland gebleven. Op 17 juni 2011 heeft zij een interview op Schiphol gehad, doch daarna heeft er geen interview meer plaatsgevonden. Thans is zij bij het COA in ondergebracht waar zij een eigen kamer heeft.

Op 13-jarige leeftijd had Intissar voor het eerst een intiem lichamelijk contact met Loubna, die voordien reeds jarenlang haar hartsvriendin was. Intissar begreep destijds niet goed waarom Loubna zo'n fysieke aantrekkingskracht op haar uitoefende en sprak hierover met niemand. Zij bleef hierna evenwel steeds met Loubna optrekken.

Desgevraagd vermeldt Intissar dat Loubna de enige persoon is, die begrijpt wat zij werkelijk voelt. Het liefst zou zij voorgoed met Loubna willen samenleven en trouwen. In feite is zij altijd van haar blijven houden, hetgeen echter tevens tot gevolg heeft dat nieuwe homoseksuele relaties met vrouwen bij haar nooit lang stand houden.

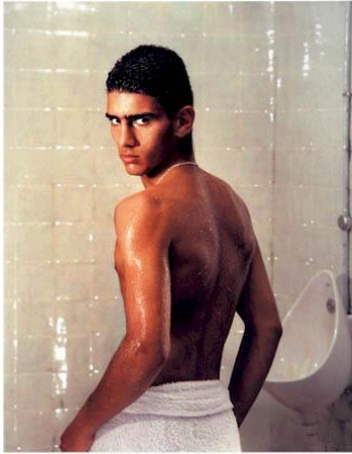
Inmiddels heeft Intissar vernomen dat Loubna door haar familie gedwongen werd om te trouwen en dat zij een kind heeft gekregen. Intissar weet echter dat Loubna zich ongelukkig voelt in haar gedwongen huwelijksleven en dat zij tot twee maal toe een tentamen suïcide heeft gedaan.

Intissar heeft zich seksueel nooit tot mannen aangetrokken gevoeld en realiseert zich dat zij over een homoseksuele geaardheid beschikt. In april 2011 is zij voor het eerst in contact gekomen met de Stichting Secret Garden die de belangen van allochtone homoseksuele vrouwen en mannen behartigt. Zij komt hier sindsdien regelmatig.

Inmiddels heeft Intissar haar verblijfsvergunning ontvangen.

2 - Stichting Secret Garden

Het DUBBELLEVEN

“Mijn naam is Sahar (pseudoniem) en kom uit Irak. Ik ben zesendertig jaar oud en ik ben homo, hartstikke homo, maar dan in het geheim. Ik mag niemand vertellen dat ik op mannen val en ik kan met niemand mijn ervaringen en gevoelens delen. Het is niet makkelijk om op te groeien met het gevoel dat alles wat je doet wat met je seksualiteit te maken heeft, verkeert en verboden is.

Mijn ouders waren gescheiden. Eigenlijk waren mijn ouders niet getrouwd. Ik ben de zoon van mijn moeder en tot nu toe weet ik niet wie mijn vader is. Mijn moeder ging met meerdere mannen om, vooral mannen die een interessante functie hadden en/of invloed in regering, zoals generaals in het leger en geheime dienst. Uit mijn vroege jeugd herinner ik me dat er veel mannen naar onze huis kwamen en er was de altijd veel eten en drinken.

Het is heel zwaar om in de moslingemeenschap op te groeien, want als je moeder niet getrouwd is en mannen thuis ontvangt, dan is zij een hoer. Maar mijn moeder leefde op haar eigen manier en ze probeerde tijdens et regiem van Saddam Hussein te overleven. Voor een vrouw was het heel moeilijk als ze een keer met iemand

omging en voor het huwelijk zwanger raakte. Seksuele omgang met iemand waarmee je niet getrouwd bent mag echt niet. Ze krijgt een slechte reputatie in de buurt en familieleden zullen haar nooit meer aanspreken, want ze heeft de eer van familie beschadigd. Zo wordt er gekeken naar vrouwen die voor hun geluk en vrijheid hebben gekozen.

Opgroeien in zo'n omgeving is niet vanzelfsprekend, het is heel zwaar. Je wordt door mensen die jouw leven niet bevalt niet gerespecteerd, mishandeld, misbruikt en vaak ook verkracht.

Toen ik heel klein was wist ik al dat ik homo was, mijn moeder wist het ook maar we praatten er nooit over, zolang ik het maar geheim kon houden en er voorzichtig mee omging.

Tussen mijn 13de en 15de levensjaar heb ik veel seks gehad met jongens, maar ook met mannen die naar onze huis kwamen. Soms kwam er iemand bij ons thuis terwijl mijn moeder er niet was, dan werd ik genomen en kreeg ik er geld voor, maar ik mocht niets aan mijn moeder vertellen.

Ik ontmoette mijn eerste liefde toen ik 16 jaar was, in het jaar dat mijn moeder was overleden. Ik was heel depressief, woonde samen met mijn oudere zus en mijn andere drie broers, die niets met me te maken wilden hebben. Ze zijn allemaal verhuisd naar onbekende plaatsen gegaan om te ontsnappen aan de intolerantie en het onbegrip van de omgeving en om elders een nieuwe leven te beginnen.

Mijn nieuwe vriend Jihan was ook nog jong maar drie jaar ouder dan ik. Hij was de man van mijn dromen. We zaten beiden nog op school. Hij zag hoe ik alleen en depressief was. In het begin was het een verhaal van twee jongens die op dezelfde school zaten. die dezelfde cursussen volgden en die vaak samen waren tijdens de schooltijd, maar ook daarbuiten. Hij stond altijd voor mij klaar, alles wat ik verlangde kreeg ik. Ik raakte gewend aan zijn aanwezigheid, ik kon niet meer zonder hem, hij betekende alles voor mij. Als ik hem een dag niet zag werd ik chagrijnig. Mijn liefde voor hem groeide elke dag en hij begon ook mij te behandelen als zijn bezit of als zijn meisje, laat ik het zo zeggen. Ik mocht toen van hem met niemand praten, vooral niet met jongens, want als hij mij met een jongen betrapte, werd hij heel boos en kreeg ik van alles te horen. Maar ik voelde me gelukkig samen met hem. als Romeo en Julia. Ik noem het zo omdat ik ken geen beroemd verhaal ken van twee mannen die op elkaar verliefd zijn.

Jihan was alles voor mij, mijn vriend, mijn broer, mijn vader en mijn grote liefde. Ik herinner me nog ons eerste intieme contact, in het huis van zijn ouders. Tijdens de zomervakantie waren zijn ouders met het hele gezin naar Amman en hij wilde niet mee. We hadden alles zo gepland en het hele huis was voor ons alleen en niemand anders. We maakten grapjes en we lachten veel, we plaagden elkaar en renden door het huis. Ons eerste seksuele contact was in deze zomer. We waren samen aan het koken toen hij tegen mij zei dat hij graag zo wilde leven, samen met mij in een huis als twee jongens die op elkaar verliefd zijn. Toen heeft hij me tegen zijn borst gedrukt, enkele minuten lang. Zijn handen begonnen mijn trillende lichaam te beroeren en onze adem ging sneller. Ik kon geen weerstand meer bieden.

Maar aan alles komt een einde. Toen hij volwassen werd moest hij van zijn moeder gaan trouwen. Ook ik ben getrouwd. Na zes jaar liefde kon ik niet meer verliefd worden op een andere jongen.”

Sahar is inderdaad getrouwd met een vrouw en heeft nu twee kinderen. een jongen en meisje. In 2003 werd hij verliefd op een jongen, maar het was niet makkelijk voor beiden om bij elkaar te zijn. Op een dag heeft Sahar besloten om een appartement te gaan huren. De eigenaar van het appartement belde hem en kreeg zijn vrouw aan de lijn. Hij vertelde haar dat alles geregeld was en dat Sahar als hij wilde het appartement in kon. Zijn vrouw was verbaasd en ze begreep niet waarom haar man een tweede huis wilde hebben. Toen Sahar thuiskwam vroeg zijn vrouw om een verklaring waarom hij een tweede huis nodig had. Hij kon niets zeggen maar zijn vrouw dacht dat hij een tweede vrouw wilde nemen en ze was heel boos. Het werd een heftige ruzie en de

heel familie wist ervan. Ze hebben hem met de dood bedreigd als hij een tweede vrouw zou nemen. Zijn plannen waren mislukt en hij kon alleen in het geheim bij zijn vriend zijn. Hij moest nog voorzichtiger zijn, want de familie van zijn vrouw vermoedde iets.

Sahar woont nog steeds bij zijn vrouw en hij blijft zijn vriend in het geheim zien.

Duizenden homo- en lesbische mensen leiden een dubbelleven. De meerderheid is getrouwd en heeft kinderen en beleeft tegelijkertijd zijn/haar homoseksualiteit in het geheim. Dit dubbelleven brengt vaak problemen mee, zoals psychische klachten.

Maar kan het eigenlijk wel anders? Kunnen homoseksuelen op een dag voor hun geluk kiezen of blijven ze kiezen voor wat de familie en de maatschappij van hen verwacht?

Port van God

Babylon, of Babel, is een stad uit de Oudheid, die zich in het huidige Irak bevindt. De naam Babylon is een Griekse verbastering van het Akkadische Bab-Ilum, hetgeen "de Poort van God" betekent. Het rijke Babylon werd aan de rivier de Eufraat gebouwd. Men schat dat Babylon tussen 1770 en 1670 v. Chr. de grootste stad ter wereld was, die open was voor iedereen uit de hele wereld die op zoek was naar kennis en rijkdom.

Later, (ca. 750-810), verscheen Abu Nuwas ten tonele, een van de grootmeesters uit de Arabische

literatuur. Zijn werk was een grote bron van inspiratie voor vele schrijvers uit latere tijd, waaronder Omar Khayyám en Hafiz. Een karikatuur van Abu Nuwas is terug te vinden in meerdere verhalen van Duizend-en-één-nacht.

De totale vrijheid die hij nam in zijn werk, vooral over onderwerpen die niet strookten met islamitische normen, heeft ertoe geleid dat veel van zijn werk later in gecensureerde vorm werd uitgegeven.

In onze tijd bestaan Babylon en Abu Nuwas alleen nog maar in verhalen die worden geciteerd in de context van oude cultuur en geschiedenis. De rijke oudheid is verdwenen, er ontstond nieuw leven in dat deel van de wereld en zo werd het oude Babylon het huidige Irak. Het nieuwe Irak, waarin alles kon en alles mocht - zolang het niets met politiek van doen had - bestond tot de twee Golfoorlogen, die de vrijheden van voorheen met de grond gelijk maakten.

Na de eerste Golfoorlog konden de bewoners na het vertrek van de Amerikaanse troepen weer vrij ademen. De druk onder het regime van Saddam Hussein was groot, maar men kon nog altijd zijn eigen gang gaan, zolang men zich maar niet met politiek bemoeide. Ook homoseksuelen mannen konden van genieten vrijheid. Natuurlijk was zichtbaarheid niet makkelijk, maar je kon in ieder geval je seksualiteit voluit beleven en vrienden maken, zolang je je discreet gedroeg.

Overal ter wereld hebben homoseksuelen hun eigen ontmoetingsplekken. Vaak zijn deze niet bekend bij de autoriteiten en hebben ze geen homo-stempel, maar de Spartacus Guide for Gay & Lesbians, kent ze, en kan mensen via dit kanaal met elkaar in contact brengen.

Sunshine restaurant was zo'n bekende ontmoetingsplek in de homoscene in Bagdad. Wanneer homoseksuelen mannen zin hadden om iemand te ontmoeten, dan is Sunshine restaurant de beste gelegenheid, want het bevond zich in een strategisch, veilig gebied en bovendien was het een chique restaurant dat werd bezocht door bekende Irakese rijke en intellectuele homomannen uit Bagdad en omstreken, maar ook van ver daarbuiten.

Namir was een van de vaste trouwe bezoekers, die zich graag in het Sunshine restaurant liet zien. Hij werd geboren in 1965. Zijn vader was een zeer bekende huisarts. Een strenge en fanatiek soennitische man, die ooit Saddam Hussein en zijn familieleden in het paleis bediende en daarnaast zijn eigen praktijk had.

Namir en zijn zuster waren zijn enige twee kinderen. Zijn zusje kreeg heel veel aandacht van de familie en Namir wilde altijd graag ook dezelfde aandacht krijgen. Hij hield van make-up en de danskunst van Souhir Zaki, de bekende Egyptische buikdanseres, en werd door zijn homoseksuele vrienden in Bagdad naar haar genoemd.

4 - Stichting Secret Garden

Door de positie van zijn familie kon hij zijn homoseksualiteit niet openlijk uiten. Hij was een onzichtbare homo. Hij moest zich heel voorzichtig gedragen, anders kreeg hij problemen met zijn vader.

Namir had geld en hij kon zich veel permitteren. Zijn vrienden zeiden altijd tegen hem: "Met je geld kun je alle mooie mannen van Bagdad krijgen" en daar was hij trots op.

Zijn vader wilde graag dat hij ging studeren en arts zou worden als hijzelf, maar Namir wilde iets anders. Hij kon de droom van zijn vader niet vervullen. Na de middelbare school opende hij een restaurant, waar homoseksuelen elkaar in het geheim konden treffen.

Toen hij 30 jaar oud was, vroeg zijn vader hem om te gaan trouwen en kinderen te krijgen, maar Namir kon dat niet. Trouwen met een meisje was zeker geen doel in Namir's leven. Hij had heel andere mooie dromen, waarin een heteroseksueel leven geen plaats had.

Namir's familie was in die tijd lid van de club Al Alwia. Rijke mensen zochten elkaar daar op en de vader had de juiste familiestatus voor lidmaatschap. Bovendien vergrootte het lidmaatschap het prestige van de familie. Daar vond hij het beloofde meisje voor zijn zoon. Dit meisje, Rhym, was toevallig ook arts - dus een heel goede keuze in de ogen van heel de familie.

Het jonge stel werd daarna aan elkaar voorgesteld. Namir boog zich voor de wil van zijn vader en ontmoette Rhym om met haar het huwelijk te bespreken en de grote dag voor te bereiden.

Een jaar lang, tijdens de verloving, hebben Namir en Rhym alleen maar gepraat, gepraat en gepraat, maar elkaar nooit aangeraakt. Namir kon zich niet inleven in een relatie met een meisje, maar dorst niets aan de situatie te veranderen, hoewel hij van mannen hield en Rhym niet meer voor hem betekende dan een gewone vriendin. Rhym begreep de situatie niet. Ze zocht naar verheldering, maar kreeg niets te horen. Dus begon ze hierover met haar vriendinnen te praten. De situatie verergerde zich door alle roddel die ontstond.

Op een dag ging Rhym naar de club en daar ontmoette ze een vriend van Namir. Ze vertelde hem dat ze Namir en de hele situatie niet begreep en dat ze zich er ongelukkig over voelde.

Aala, de beste vriend van Namir, vertelde haar de waarheid, dat Namir homo was, dat hij bekend stond binnen de homoseksuele gemeenschap van Bagdad, en dat dat de reden was dat hij haar nog nooit had aangeraakt. Rhym had inmiddels liefde opgevat voor Namir, want Namir was een lieve, mooie jongen met prachtige ogen en een goddelijk lichaam, en ze wilde niets liever dan met hem trouwen. Ze voelde zich ziek en kapot toen ze dit nieuws hoorde, en ze viel flauw, midden in de club. Alle aanwezigen kwamen erbij om te zien wat er aan de hand was. Zo kwam iedereen erachter dat haar toekomstige echtgenoot een homo was. Enkele minuten later wist de hele buurt ervan en de vader van Namir kreeg een hartaanval in zijn huisartsenpraktijk en overleed dezelfde dag. Rhym vertelde het verhaal aan iedereen en zei dat ze zich schaamde dat ze de afgelopen periode hand in hand had gelopen met een homo. De mensen zeiden dat zijn vader door de schande was gestorven en het feit dat hij de nieuwe schoonfamilie en zijn burens niet meer recht in de ogen kon kijken. Na de dood van zijn vader en alle problemen rondom deze toestanden, nam het gevoel van onveiligheid toe en wilde Namir niet langer in Irak blijven leven.

In 2003 viel Amerika Irak weer aan en werd alles nog onveiliger en gevaarlijker. De extreme sjiietische Militie van Moqtada El Sadr opende de jacht op homo's, de safe houses werden kapot gemaakt en veel homoseksuelen werden gevangen genomen en meer dan 130 homoseksuele mannen en transgenders werden vermoord. Namir kon geen kant op. De angst om vermoord te worden werd te groot. De onveiligheid breidde zich uit en ontnam hem alle kracht en energie. Met zijn spaargeld kon hij uiteindelijk vluchten, op zoek naar een veilige plek waar hij kan zich zelf kon zijn en verder kon leven. Australië was zijn bestemming. Na een zeer gevaarlijke reis bereikte hij Sidney en vroeg daar asiel aan.

Gelukkig, en vooral veilig, woont hij tegenwoordig samen met zijn vriend in Sidney. Samen genieten ze van de vrijheid om zonder angst en schaamte te kunnen leven. Namir kan nu zichzelf zijn, zoals hij zich zijn hele leven gewenst heeft.

De vluchteling

Sinds de VS- invasie in 2003 werd in Irak gemiddeld een holebi per week vermoord.

Ze stierven in de handen van milities of werden door hun eigen familie gedood. Anwar en Sarah overleefden hun beproevingen ternauwernood. Voor het eerste getuigen ze over hun leven en hun vlucht.

In Irak loert naast het rechte pad de dood

Een dag waarop ik niet heb gedanst is een dag waarop ik niet heb geleefd. Ik kan het niet helpen. Sommigen worden high van alcohol of van drugs. Als ik dans, vergeet ik de wereld. Anwar (1988) taxeert de verse bloemen op de tafel van het Roosendaalse café.

Hij zucht frunnikt aan zijn Palestijnse sjaal die hij op betere dagen in een paars kleurbad heeft gestopt.

Zijn jeugd in het Irak van Saddam Hoessein kunnen meevallen. Anwars vader was journalist bij de regeringskrant AL Jumhurya, zijn tante werkte bij de Iraakse nationale bank en zijn oudere broer zat bij de politie. Als Baathisten hadden ze weinig last van voedseltekorten, het medicijnegebrek en de andere restricties waaronder het land gebukt ging sinds de instelling van VN-sancties in augustus 1990. “Maar van die relatieve welstand heb ik zelf nooit genoten”, vertelt Anwar, “ik was de verschoppeling van het gezin.”

Het had met zijn kinderlijke fantasieën en spelletjes te maken. Anwar hield ervan de kleren van zijn oudere zussen aan te trekken, zijn gezicht op te maken en zichzelf urenlang in de spiegel te bewonderen. “Als zevenjarige droomde ik dat ik Assepoester was. “Maar een betrapte jongetje met gestifte lippen en een vrolijk bloesje was wel het laatste wat vader Saleh wou zien. En dus werd er mores geleerd, keer op keer, en het meest nog toen ook het schoolhoofd discreet kwam klagen over Anwars gebrek aan branie en mannelijkheid.

De jongen mocht niet langer met de rest van de familie eten, hij zag zich van zakgeld verstoken en de leuke spullen gingen voortaan zijn broers en zussen.” God weet dat ik geprobeerd heb om anders te zijn, maar dat lukte niet.”

“Als mijn nichtje op bezoek kwamen, was ik gelukkig. Een van hen zat op de dansschool, ze was tien jaar ouder dan ik, maar leerde me alles over oriëntaalse dans. Ik was jaloers op haar en beloofde mezelf dat ik op een dag een betere danser zou zijn dan zij.”

Op zijn twaalfde schreef Anwar zich in bij een dansacademie. Officieel betrof het een opleiding hiphopdansen, in navolging van zijn oudere broer, wiens talent in de hele buurt werd bewonderd. “Ik was de eerste mannelijke leerling voor de richting Oriëntaalse dans. Bij de inschrijving werd vreemd opgekeken, maar voor mij begon een nieuw leven.”

Toen de 300.000 Amerikanen, Britten, Australiërs en Polen in maart 2003 Irak binnenvielen met de smoes dat Saddam Hoessein niet langer ongemoeid kon worden gelaten nu hij over massavernietigingswapens beschikte, viel de wereld van intussen vijftienjarige Anwar aan duigen. De dansenschool ging dicht. Vader kwam erachter dat zijn buikdansende Assepoester hem onsterfelijk belachelijk maakte en hij sloot hem thuis maandenlang op.

Uiteindelijk wist zijn lievelingstante Anwar radeloze ouders ervan te overtuigen dat ze hun geperverteerde kind terug op het rechte pad kon krijgen. Hij mocht een tijdje haar en haar man intrekken. “Het is in die tijd dat ik de transseksuele Mohammed leerde kennen. Met de financiële hulp van de naar Londen gevluchte Ali Hili van Iraqi LGBT was ze een vluchthuis voor homo's en transseksuelen begonnen in een buitenwijk in Bagdad. Het was de enige plek waar we nog terecht konden. Bij de invasie waren alle door homo's gefrequenteerde cafés en discotheken in het centrum van de stad gebombardeerd of gesloten. En door de volstreekte wetteloosheid die er heerste, konden transseksuelen en er enigszins verwijd uitziende homo's de straat niet meer op. Er begonnen lijsten te circuleren van ' te elimineren geperverteerden '. De wijken werden door de milities gezuiverd en bij het vuil doken de eerste lichaam op, ontdaan van hun geslachtsdelen”.

Anwar besloot zelf in het vluchthuis te gaan wonen. “We waren met vijftien, eerst in dat ene huis en om de paar maanden ergens elders, om geen argwaan te wekken in de buurt. Een nieuwe woonst vinden was nooit moeilijk, duizenden huizen stonden leeg. Al wie geld had, verliet Irak meteen na de komst van de Amerikanen. Sommige vluchthuisbewoners deden naai- en borduurwerk dat via een kennis werk verkocht, anderen gingen naar de markt en Mohammed haalde een keer per week in Centraal-Bagdad het geld op Dar Ali vanuit Londen overmaakte voor ons levensonderhoud. Hij liet zijn baard staan, kwestie van veilig voorbij de controleposten te komen”.

Anwars stem stinkt. Hij wrijft over het venster van zijn mobieltje. De foto die van Mohammed, een zwaar opgemaakte, mollige vrouw met een te strak zittend kettinkje om haar hals. Niet lang nadat Ayatollah Ali Al-Sistani op 15 maart 2006 een Fatwa had uitgesproken tegen homo's is ze verdwenen. “We vonden haar in het mortuarium. Ze was nauwelijks herkenbaar, met verschrikkelijke brandwonden over haar hele lichaam. Later kwamen we erachter dat ze werd gefouilleerd bij een controlepost van het Bader Corps, de gewapende arm van Sistani's opperste Raad van Islamitische Revolutie. Ze ontdekten haar borsten.”

“Ik nam haar werk over en sprak met Ali af dat we het geld niet langer in Bagdad zouden ophalen maar in Noord-Irak, waar je via de door Amerikanen beveiligde luchthavenroute relatief makkelijk kon komen.

“Ondertussen kwamen er steeds meer gruwelberichten. Die en die waren door de Mahdimilitie meegenomen, anderen werden door hun familie omgebracht om de eer van de clan te zuiveren. De angstpsychose was totaal. We voelden ons als ratten in de val. Op de meeste dagen dronken we flessen hoestsiroop, twee, drie soms.

Daar was makkelijk aan te komen en de roes was dezelfde als die van alcohol. Zo kwamen we slaapwandelen de dagen door.”

Anwar telt op zijn vinger. Adiba, Saleh, Kadora, Dina, Nahla. Zij vrienden, vermoord ze toen ze zich toch buiten het vluchthuis waagden. Hij staat op, zet een zonnebril op en kijkt weg.

“Het spijt me”, fluistert hij. “kun je een whisky bestellen?”

6 - Stichting Secret Garden

Of ik het verhaal van de Iraanse lijn ken, vraag hij even later. Het dook voor het eerst op via het Arabische satellietstation Al-Arabiya en werd later bevestigd door zowel de bekende Iraakse feministe Yanar Mohammed van de organisatie voor Vrijheid van vrouwen in Irak (OWFI) als door Human Rights Watch. “Ze hebben Khadora eerder dit jaar op die manier vermoord. Ze ‘vergrendelen’ eerst haar anus en dienen haar grote hoeveelheid laxatief toe, tot haar organen het begaven.”

Anwar begint onbedaarlijk te huilen en loopt naar buiten.

In februari van dit jaar, zo vertelt hij een half uur later, namen ze ook hem te grazen. Leden van het Badr Corps, dat sinds 2006 in de reguliere politie is opgenomen, onderschepten Anwar aan een controlepost en brachten hem naar het detentiecentrum van het ministerie van Binnenlandse zaken.

Drie maanden lang werd hij ‘ondervraagd’ over het perverse netwerk dat hij zou runnen. Veel viel er niet te vertellen, Ali was met de coördinatoren van de in totaal zes vluchthuizen die zijn organisatie in Bagdad financierde overeengekomen dat niemand zij of hij echte naam zou gebruiken en zelf elkaar nooit ontmoeten. “De details bespaar ik je. Ik kan niet onderworpen brengen hoe het voelt. De groepsverkrachtingen, de pijn van de elektroshocks en van het urenlang ondersteboven worden opgehangen, tot het bloed uit de neus druipt... Ik verzeker je dat ik er tot nu medische klachten aan overhoud”.

Een keer kreeg Anwar in de cel bezoek van een kennis, die hij een briefje toestopte. “ze zullen me executeren, ik weet het zeker” Stond erop. Ali heeft toen vanuit Londen geregeld dat er 5.000 dollar werd betaald aan een nachtelijke gevangenisbewaker, die hem vervolgens vrijliet. “Ik vraag me nog altijd af waarom God me heeft willen sparen”, zegt Anwar. “Misschien gaf hij mee een voorkeursbehandeling omdat ik zelf zoveel mensen heb geholpen. Mijn vijf medegedetineerden, die de andere vluchthuizen in Bagdad bleken te runnen, zijn allemaal terechtgesteld.”

Anwar dook onder op het plattend nabij Bagdad. Vandaar ging het raar Noord-Irak en later naar Beiroet. OP 14 april nam hij het vliegtuig naar Parijs, waar hij politiek asiel aanvraagde. “Maar er was niet de minste omkadering van de Franse overheid. Ik kon een tijd logeren bij een van de mannen van de Egyptische Queen Boataffaire, die politiek asiel kreeg. Maar ik wilde van zijn gastvrijheid geen misbruik maken en toen ik hoorde dat paar vrienden in Nederland waren, ben ik hierheen gekomen”.

Den Haag deelde Anwar evenwel mee dat hij in Nederland niet in aanmerking komt voor bescherming omdat zijn aanvraag in Frankrijk loopt.

We zijn niet meer in Cairo.

Ik schrijf dit artikel in angst. Angst voor mijn land, angst voor mijn familie en angst voor mezelf. Mijn ouders zullen geschokt zijn om het te lezen, zij zullen zeker liever hebben dat ik in de schaduw blijf en zwijg, althans voorlopig. Maar ik kan het niet.

In januari 2011 heb ik Egypte met een zwaar hart verlaten. Ik reisde naar Amerika met achterlating van mijn familie, vrienden en landgenoten die zich middenin het instappen voor een heroïsche reis naar zelfbeschikking bevonden. Ondanks het geluid van geweerschoten in de straten en de beelden op CNN van Anderson Cooper die herhaaldelijk op het hoofd werd geslagen, ging ik weg in de hoop dat ik zou terugkeren naar een meer tolerante en gelijkwaardige samenleving. Terwijl ik profiteerde van een bevoorrecht leven als Omar Sharif's kleinzoon, was het altijd in combinatie met het zware schuldgevoel dat een dergelijke positie gebaseerd zou kunnen zijn op het zweet en de tranen van anderen.

Een jaar na het begin van de revolutie ben ik niet meer zo hoopvol.

De verontrustende resultaten van de recente parlementsverkiezingen hebben de secularisten een bijzonder verwoestende klap toegedeeld. De visie voor een vrijer, meer gelijkwaardig Egypte - een visie waarvoor, om haar te zien realiseren, veel jonge patriotten op het Tahrirplein hun leven gaven - is gekaapt. Het volledige spectrum van gelijke rechten en mensenrechten zijn nu splijtende problemen, die door zowel de Hoge Raad van de Egyptische strijdkrachten als de islamitische partijen gebruikt worden, terwijl zij beschouwd zouden moeten worden als universele waarheden.

Ik schrijf dit artikel, ondanks de inherente risico's, omdat als we niets doen aan wat we hoopten dat het hoogtepunt van de Egyptische moderne geschiedenis zou zijn, ik bezorgd ben dat een val van de top zeer verwoestend zou kunnen zijn. Ik schrijf, met een gezond respect voor de gevaren die kunnen opdoemen, uit angst dat de Egyptische Arabische lente ons achteruit zal voeren in plaats van vooruit.

En dus beken ik aarzelend: ik ben Egyptisch, ik ben half joods en ik ben homoseksueel.

Dat mijn moeder joods is, is geen geringe bekentenis als je uit Egypte komt, ongeacht het tijdperk. En openlijk homo zijn heeft altijd betekent dat je vraagt om moeilijkheden, maar misschien wel des te meer in deze tijd van politieke en sociale onrust. Met het oog op de overwinningen van verschillende islamistische partijen in de afgelopen verkiezingen, moet een discussie worden gevoerd en een aantal vragen worden gesteld. Ik vraag me af: ben ik welkom in het nieuwe Egypte?

7 - Stichting Secret Garden

Zullen Egyptisch, half joods en homo zijn altijd elkaar uitsluitende identiteiten blijven? Zijn het identiteiten die je moet verbergen?

De modeontwerper

Hasanin werd in 1975 geboren in Basra, Irak. Zijn Soennitische, fanatieke en strenge vader was een hardwerkende man die geen tijd had voor het gezin. Hij was de eerste keer getrouwd met een huisvrouw, die alleen meisjes heeft gebaard, vijf meisjes op een rij. De vader was er niet blij mee. Vroeger begroeven vaders hun pasgeboren dochters levend, vanwege de schande en angst om de eer van familie te beschadigen. Tegenwoordig is alles anders, maar toch is het in een paar moslimlanden en culturen nog steeds vervelend om een meisje te krijgen. De vader wilde graag een zoon die zijn naam zou erven en later voor de continuïteit van de familie zou kunnen zorgen. Dus trouwde hij opnieuw, met een heel jong, gecultiveerd en vrijdenkend meisje uit Bagdad, dat de leeftijd van zijn jongste dochter had. De vader had nu twee gezinnen, één in Basra en het andere in Bagdad en hij moest tijd voor beide vrijmaken. Na een jaar huwelijk baarde de jonge vrouw een zoon. De vader was er heel blij mee en hij heeft hem de naam Hasanin gegeven.

De zomer is lang in het Midden-Oosten en duurt ongeveer vier maanden. In die tijd ging Hasanin met zijn vader naar Basra en bracht hij de zomer door met zijn halfzusjes. Met vijf meisjes spelen en leuke dingen doen, was het fijnste wat Hasanin iedere zomer overkwam.

Door de tijd die hij doorbracht met de meisjes in Basra, gedroeg hij zich zoals zij en dat heeft zijn leven veranderd. Hij droeg de kleding van zijn zusjes en maakte zich op.

Toen hij tien jaar oud was begon hij zijn gevoelens voor mannen te ontdekken, maar hij kon er niet met anderen over praten en hij kon ook niets met die gevoelens doen, behalve dan ze onderdrukken en geheimhouden.

In 1994 ging hij naar Amman - Jordanië, om modeontwerper te worden. Hij begon een studie in die richting en werkte als kleermaker om ervaring op te doen. Hij woonde op zichzelf in Amman en had daardoor meer vrijheid om zichzelf te kunnen zijn. In Amman bezocht hij de bekend homo-onthoofdingsplekken, zoals Saha Al Hasjimia en Al Masrah Al Romani, midden in de stad en hij heeft veel vrienden gemaakt en dus veel relaties gehad. Zijn inzichten veranderden en hij dacht nu anders over zichzelf en hij geaccepteerde zijn homoseksualiteit, maar hij moest er voorzichtig mee omgaan, anders zou het zijn dood kunnen worden.

Na 5 jaar studie behaalde hij zijn diploma en had hij voldoende ervaring in de wereld van de couture opgedaan. Hij ging terug naar Bagdad en korte tijd later begon hij zijn eigen zaak. De winkel die hij opende lag midden in de wijk Al Jaderia. Dit was een chique, veilige omgeving die werd bezocht door intellectuelen en open-denkende mensen.

Omdat hij goed en professioneel was in zijn werk en heel mooie maatkleiding maakte, werd hij snel populair in de hele wijk en kreeg hij veel cliënten.

Hij had in die tijd geen vaste relatie, maar hij genoot wel van het dagelijkse leven en ging met veel mannen om.

In de zomer van 2002 werd er in Bagdad een congres van Islamitische landen gehouden. De politie, militairen en veiligheidsdienst omsingelden de hele stad, om de hoogwaardigheidsbekleders zoals ambassadeurs en ministers te beschermen.

In die week ging Hasanin met zijn vrienden naar Hotel Al-Rachid, dat zich in de green zone bevindt, een goed beschermd en beveiligd gebied, en in een lounge café ontmoette hij de attaché die de staat Senegal vertegenwoordigde. Ze raakten in gesprek en dronken samen thee en er ontstonden leuke en interessante gevoelens tussen de twee jongemannen. De attaché nodigde Hasanin uit om in zijn kamer koffie te komen drinken en ze bedreven de liefde. Het congres duurde een week en Hasanin en de attaché hadden elke dag contact met elkaar. De laatste dag van het congres hebben de twee mannen hun contactgegevens uitgewisseld en elkaar omhelst en afscheid genomen, in de hoop dat ze elkaar binnenkort weer zouden ontmoeten.

De attaché had Bagdad nog niet verlaten of Hasanin werd door de geheime dienst opgepakt.

Er zijn nu tien jaar voorbij en niemand weet waar Hasanin is gebleven. Zijn vrienden zeggen dat hij vermoord is, maar zijn lijk is nooit gevonden. Zijn vader en moeder hebben nooit geprobeerd om hun zoon te zoeken, want ze denken dat Saddam Hussein hem heeft laten vermoorden, omdat hij hem verdacht van spionage.

In Irak verdwijnen veel homoseksuelen en niemand weet iets over hen. Hun families, vrienden en andere dierbaren durven niet naar hen te gaan zoeken, want ze zijn bang dat zij, als ze iets zullen ondernemen, ook zullen verdwijnen en niemand zal weten wat er met hen zal gebeuren.

Eind december 2011 schreef minister Uri Rosenthal van Buitenlandse zaken in een Ambtsbericht, dat de Irakese gemeenschap in het algemeen afwijzend tegenover homoseksualiteit staat, maar dat Irak veilig is voor LHBT'ers. Ook de IRAP, een Amerikaanse mensenrechtenorganisatie, die gelieerd is aan de Yale Universiteit en Human Rights Watch, heeft een uitgebreid rapport geschreven over de situatie van LHBT'ers in Irak, waarin veel waargebeurde en schokkende verhalen staan.

Desondanks heeft het Ambtsbericht geleid tot ongewenst nieuw asielbeleid, dat op donderdag 29 maart is ingegaan, waardoor Irakese asielzoekers nu teruggezonden kunnen worden. Dit beleid is gebaseerd op een foute politieke beoordeling en zal uiteindelijk herzien moeten worden.

We leven in een wereld waarin gerechtigheid geen ruimte heeft en waar de seksuele minderheden op de een of andere manier slachtoffer worden van schendingen van de mensenrechten.

En gerucht was genoeg voor een doodvonnis

Manal kijkt me met haar zwaar opgemaakte ogen onderzoekend aan en verifieert voor de zoveelste keer of haar truitje niet te veel van haar boezem onthult. Veel geluk had ze niet maar toch dit: dat ze het kind is van een gynaecologe die al gauw in de gaten kreeg dat er iets niet klopte. Ze liet haar zoon Malik op zijn zesde onderzoeken en kreeg te horen dat het hij kampte met een fysiologisch onevenwicht. "Het is je schuld niet, lieverd, Zei mijn moeder, je lichaam maakte te veel vrouwelijke hormonen aan. En toen ik later stoppels kreeg, en scheren verschrikkelijk vond, zei ze dat ik zoals mijn zusjes moest doen en waxen. En daarmee was tussen ons alles duidelijk."

Manal's moeder droeg Malik zonder veel poespas ten grave, maar in de buitenwereld lag dat even anders. "Ik werd gepest op school, uitgescholden op straat. En daar kon de liefde van mijn moeder, die korte tijd na de geboorte van mijn broertje ook nog weduwe werd, weinig aan veranderen. Ze moest zelf uitkijken." Als moeder van Manal bezoedelde ze immers de eer van de clan.

En toch. Het getreiter uit haar kinderjaren zou klein bier blijken in vergelijking met wat Manal na de Amerikaanse invasie te wachten stond. "Een gerucht was voldoende voor een doodsvonnis. Ik werkte als kapster bij mensen thuis, maar vanaf de lente van 2003 kwam ik nauwelijks het huis uit. Ik verplaatste me alleen per taxi en droeg stevast een korset om mijn borsten te verhullen die door de vrouwelijke hormonenkuur prominenter waren geworden." Die bescherming zou op een dag in augustus 2007 evenwel futiel blijken, toen Manal bij een controlepost van de Mahdi-militie uit de taxi moest stappen. Tot haar verbazing zag ze dat de chauffeur even later werd weggestuurd."

"Eerste ontdekten ze mijn kapperspullen, ik kwam net van een klant. Ze noteerden mijn gegevens en mijn mobiele nummer en begonnen me hardhandig te fouilleren. Een van de jongemannen ook met een grijnslach het korset los en zwaaide ermee als betrof het een trofee. Dat ze een feestje konden bouwen, reageerde een van de anderen, waarop ze me met z'n drieën gewelddadig verkrachtten."

Meer dood dan levend is Manal die avond thuisgekomen. Haar moeder wilde haar naar het ziekenhuis brengen, maar dat was te gevaarlijk. "In de volgende vier maanden hebben de lui mij tien keer opgebeld. Ik ben er twee keer naartoe gegaan. Ze hadden me gewaarschuwd dat ik de keuze aan mij was. Als ik niet vrijwillig opdaagde als ze belden, kwamen ze me thuis afmaken."

Voor Manal's moeder stond een ding ondertussen vast, dat ze het land uit moest, in Irak had ze geen toekomst meer. "Op 29 mei van vorig jaar ben ik vertrokken. Ik wilde niet. Mijn moeder is de lucht die ik adem, haar achterlaten viel me verschrikkelijk zwaar. Maar ze hield voet bij stuk en wilde dat ik naar Nederland vluchtte. Daar zul je gerespecteerd worden, beloofde ze, in Nederland kunnen mannen zelfs met mannen trouwen."

Manal vroeg juni asiel aan, maar werd tot dusver geweigerd. Den Haag twijfelt er niet aan dat ze uit Centraal-Irak afkomstig is, noch dat ze transseksueel is. Maar haar vluchtrelaas wordt incoherent bevonden. "Vandaag ben ik gelukkig", zegt ze terwijl we teruglopen naar het station, vanwaar ze samen met

Houssain de trein zal nemen naar het asielzoekerscentrum. "Mijn stem werd gehoord, ze legde een lange reis af. Van de kamer van mijn moeder in Bagdad naar jouw lezers. Bedankt."

Aan Manal is inmiddels een verblijfsvergunning verlengt en een mooie vrouw geworden.

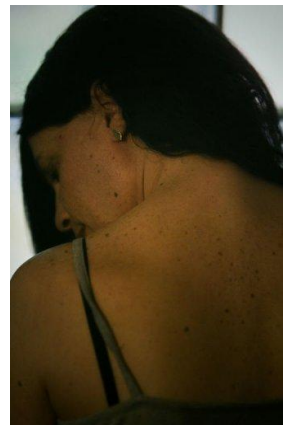
Moslina, Algerijnse en Transseksueel

Er bestaan slechts een paar boeken in het Arabisch waarin openlijk over seksualiteit wordt gesproken. Nog minder boeken hebben homoseksualiteit als onderwerp, en geen enkel boek raakt aan transseksualiteit. Geen enkel boek, dat wil zeggen, totdat Hazem Sageigh een biografie schreef over een pionier in de ondergrondse arabische transgenderbeweging en haar verhaal vertelt over vrouw worden in Algerije. 'Muzakerat Randa Al-Trans' ('The Memoirs of Randa the Trans'), uitgegeven in 2010, beschrijft Randa's worsteling om tot haar identiteit te komen, in een strijd met haar familie, de maatschappij en de religie. Mooi geschreven en met ongekennde openheid voert het verhaal terug naar Randa's leven van jonge jongen tot haar eerste seksuele ervaringen met een man, een episode, die beschreven wordt in het hier volgende stuk tekst, vertaald door de Arab-Israëli Book Review.

'Mijn naam is Randa'

Ik wilde steeds mijn naam veranderen. Ik voelde wat gekoloniseerde landen gevoeld moeten hebben toen ze, op het moment van het bereiken van onafhankelijkheid, zich haastten een andere naam voor zich te kiezen dan de naam die de kolonisator hen gegeven had. Je bestaan, voelde ik, kan niet volwaardig zijn, tenzij je naam identiek is met je persoonlijkheid; noch kan je je authentiek aan de wereld laten zien, of jezelf correct identificeren, wanneer je naam in tegenspraak blijft met wie je werkelijk bent.

Ooit dacht ik dat ik mezelf de naam Miriam zou geven. Het vereerde standbeeld van Miriam (Maria) en haar symbolische representaties in het Christendom weerhielden me niet, hoewel ik een Moslima ben. Een brandende obsessie had bezit van me genomen om van Fouad af te komen, mijn mannelijke naam: Fouad moest dood; ik moest hem doden en begraven. Ik koos uiteindelijk de naam Randa, de naam die mijn moeder me had verteld die ze mij zou hebben gegeven als ik als meisje geboren zou zijn.

Mijn naam was me ontnomen net zoals de persoon die ik het liefst wilde zijn mij ontnomen was. Toen ik veertien was, vond ik het heerlijk om kleding te naaien voor mijn broers en zusters en mijzelf. Ik vond mijzelf een goede klerennaaiester, maar ik werd grof afgewezen omdat naaien, werd gezegd, voor meisjes was. Zelfs nu nog leidt dit van een natuurlijk pad afgeworpen verlangen mijn herinneringen terug naar onze naaimachine, naar de scharen, de naald en draad.

Koken vond ik ook leuk, ik bereidde heerlijke gerechten, die iedereen die ze proefde lekker vond. Maar mij werd verteld dat het een schande was die elke beschrijving tartte, voor een man om in de keuken te staan. Ik wachtte steeds tot mijn familie de deur uit was voordat ik de keuken inging om de gerechten klaar te maken waarover ik gedroomd had. Ik volbracht dit allemaal alsof al dit een geheime activiteit was die bij wet verboden was, en zodra ik klaar was haastte ik me alle sporen uit te wissen, deed de afwas van alle potten en pannen, en ik ventileerde het hele huis om van de kookgeur af te komen, zodat mijn familie, als ze onverwacht terug zou komen, me niet op heterdaad zou betrappen. Hoe ingewikkelder de gerechten waren, hoe leuker ik het vond om ze te bereiden.

Hetzelfde gebeurde toen ik ontdekte dat ik buikdansen leuk vond. Ik vond het heerlijk om te dansen, subtiele bewegingen te maken, in het bijzonder die bewegingen die vrouwelijkheid uitstraalden en sensuele signalen afgaven. Het verlangen om buikdansen te beoefenen bleef heel lang bij mij. Ik keek graag naar TV-programma's over dansen, met de bedoeling bij te leren, maar dit was vanzelfsprekend niet een wens die ik ooit zou kunnen wensen te vervullen. Dit soort dingen was voor vrouwen. En ik, helaas, ik was een man.

Ik wilde ook graag mode ontwerper worden. Opnieuw werd ik grof teruggewezen. Daar kan je geen brood mee verdienen, werd gezegd. Maar bovenal: het was niks voor mannen. Maar ik hield toch vol, hoewel het voelde alsof ik een berg moest beklimmen op blote voeten. Het voelde alsof ik alleen met tranen en bloed mijn echte identiteit moest bevechten en die ruimte kon veroveren die ik alleen in mijn verbeelding vond.

Er wordt van vrouwen verwacht dat ze minder eten dan mannen zodat ze slank blijven, dus hongerde ik – tot ik anorexia kreeg. Net als alle anderen die geobsedeerd zijn door slank zijn, voelde ik me vies en schuldig telkens wanneer ik iets at, en snelde ik weg om over te geven. Vol met eten te zijn

verafschuwde ik, en het zorgde ervoor dat ik me wilde schoonmaken. Ik had geen controle over de binnenkant en dieptes in mijn lichaam, dus nam ik de verzorging van de buitenkant op me. Ik kon er tenminste voor zorgen dat het lichaam er van buiten af niet uitzag als een man.

Deze zorg over mijn uiterlijk terzijde - er bleven existentiële vragen bestaan. Ik vroeg me voortdurend af: wie ben ik? Wie was deze persoon wiens naam en geslacht tegen zichzelf gekeerd leken? Wiens lichaam niet eens het eigen lichaam genoemd kon worden, beroofd van hobby's en bronnen van plezier? En waar verwacht je dat ik naar de zin van dit alles kan zoeken, in deze kleingeestige wereld, een wereld waarin zingeving in het bijzonder het minst ruimhartig verdeeld wordt?

Het is onmogelijk gewoon te bestaan te midden van het Algerijnse volk, werkend of op straat, niets dan een spookachtig leven te leiden, zonder aan de eigen innerlijke behoeftes te mogen voldoen. Te leven als iemand die naar binnen kijkt en vermoedt dat er daar geen zelf is. Nog erger, om te leven onder zulke strenge verboden en onwetendheid, dat je daar zelf in gaat geloven en dan maar opgeeft.

Mijn zoektocht naar namen en zingeving had weinig succes in een wereld die me bleef veroordelen en afwijzen, zonder me ook maar de geringste acceptatie te gunnen.

Toen ik veertien was hoorde ik het woord Gay voor de eerste keer. Het werd uitgesproken in het Engels, waarschijnlijk omdat de namen van homo's, en homoseksualiteit in het algemeen, in het Arabisch vaak beledigend worden gebruikt. Ik dacht in die tijd dat iedere gay-bottom zichzelf als een meisje zag, en dat de hele lichaamstaal vrouwelijk werd.

Ik was verward. Mijn verstand hing in een vacuüm. De verbinding tussen woorden en dingen bleef onbeslist, onzeker. De vrijheid die ik tot mijn beschikking had betekende weinig; het bestond uit de vrijheid van de anderen. En de vrijheid die ik zou willen hebben, om te genieten, de vrijheid die ik zo wanhopig zocht, maar niet kon krijgen, had alle betekenis verloren. Ik voelde me alsof men mij in een vrieskist had bewaard. Mijn vrijheid was ingevroren en uitgesteld. Het bewustzijn daarvan kwam pas langzaam en laat.

Maar toen ik zestien was, gebeurde er iets. Er verscheen een scheurtje in de wand van geheimhouding en een beetje nieuw licht schimmerde er doorheen. Ik begon naar pornofilms te kijken. Ik draaide het geluid op zacht in mijn kamer en bekeek de kanalen voor volwassenen. In het bijzonder bekeek ik het mannelijke orgaan van de acteur, erectie en potent.

Wanneer de acteur de vrouw nam, in publiek, fantaseerde ik dat hij mij nam in haar plaats. Midden voor het publiek, in het licht van de zon, voor de neus van al die mensen. Hij is de man en ik ben de vrouw. Tijdens zulke sessies vol van fantasie streelde ik mijn lichaam, maar vermeed aanraking van de penis. Dit was alleen voor mij, en niet voor dat ding. Ik fantaseerde erover dat de penis van de acteur bij mij binnendrong, in welke opening hij maar wilde. Ik was graag bereid hem overal binnen te laten gaan.

Overheersing door een man werd een bron van opwinding en plezier voor me. De kracht van een man en zijn potentie wonden me op, en maakten wakker wat zolang in slaap was geweest. De meest aantrekkelijke man die mij zou domineren, was een donkerhuidige hengst. Ik wou dat hij sterk was, mijn billen zou aanraken en me zou opwinden, maar niet dat hij me pijn zou doen. Ik ben geen masochiste; ik had nooit fantasieën over verkrachting. Hij moest sterk zijn, en toch vriendelijk, gepassioneerd en zorgzaam; iemand vol lust en liefde, die zijn partner steeds respecteert.

Het leek er veel op dat ik in mijn fantasie een man had gecreëerd, die je onmogelijk kunt vinden in de echte wereld. Iemand die aan de ene kant de mythe van de oermens vertegenwoordigt, en aan de andere kant deze kant weet te temmen, zodat hij verandert in een tweede mythologische, niet-bestaande man. Ik weet niet of ik bezig was te proberen om het verleden aan de toekomst te verbinden, de man, van wie ik wilde dat hij me zou overweldigen, vast te maken aan de vrouw die zich wilde verdedigen tegen zijn invasie. De porno op televisie droeg me een wereld binnen die allerlei fantasieën stimuleerde, en mijn fantasie groeide en ging op reis.

Ondanks alle ups en downs zag ik mezelf een eerste serieuze relatie aangaan. Malek hield echt van mij, maar hij had eigenaardige woedeaanvallen en een niet aflatende drang naar zelfvernietiging. Iedere keer dat ik een van zijn verzoeken afwees, straffe hij mij, of zichzelf door zich te verwonden met scherpe voorwerpen. Het was verschrikkelijk en absurd, en toch riep het in ons alletwee een buitengewoon verlangen op waarin de dood was verweven met liefde en lustgevoelens. Het was niet makkelijk voor me. Dit was mijn eerste verhouding en ik voelde nog steeds onwilligheid. Ik aarzelde altijd voordat ik mijn lichaam aan hem kon geven. Ik geloofde dat de Islam homoseksuele relaties veroordeelt. Maar was ik wel een man? En waarom vertelt de Islam mij dat ik een man ben? Maar serieus, wat vertelt mijn geloof hier nu echt over?

Met Malek leerde ik mijn lichaam beter kennen. Ik onderkende alle bijzonderheden als de mijne. Wanneer we samen naar bed gingen, behandelde Malek onze relatie als een simpele homoseksuele verhouding. Dat deed ik niet. Wanneer hij me penetreerde, en ik een erectie had, voelde ik me beschaamd; ik had een vrouw moeten zijn. Malek begreep mijn reactie niet, en mijn beste vrienden begrepen me evenmin. Wie zou er niet willen toegeven dat het

grootste plezier voor een man zijn penis is, terwijl het voor de vrouw haar gehele lichaam is? Het plezier is langduriger voor een vrouw; dat is waar mannen bang voor zijn en wat ze niet willen toegeven.

Een climax behalen bleef steeds veel kosten; het was ofwel vermengd met grote pijn of het werd erdoor gevolgd. En de dingen werden alleen maar erger. Op een nacht keerde ik naar huis terug na een avond met Malek en trof mijn vader zittend in de keuken aan. Ik nam aan dat het feit dat hij was opgebleven niets met mij te maken had, wellicht kon hij slecht inslapen wegens wat problemen op zijn werk. Maar zonder enige waarschuwing begon hij me te vertellen dat iemand's reputatie vanaf zijn kinderjaren wordt opgebouwd, en hoe ik, Fouad, niet uit een normale familie stamde maar uit een welbekende clan. Hij ging door en stelde me retorische vragen: wat zullen de mensen zeggen als jij doorgaat met je zo te gedragen? Wil je dat ze je belachelijk maken? Dat ze jou zullen behandelen zoals ze de burgermeester hebben behandeld?

De burgermeester van het dorp was homoseksueel, en de mensen noemden hem Pamela, naar Pamela Anderson. Ik schakelde af. Ik hoorde zijn stem niet meer, noch de stemmen van de mensen op straat die nog niet sliepen. Ik zag alleen maar zijn lippen bewegen, hoe ze steeds van vorm veranderden alsof ze van elastiek waren, het was alsof ik naar een stomme film keek. Mechanisch en nerveus begon ik wat te eten, in de hoop dat hij me met rust zou laten. Maar toen ik mijn ogen opsloeg en zijn lippen nog steeds zag bewegen, verliet ik hem, zonder om zijn toestemming te vragen en haastte me naar mijn kamer. Ik scheurde de posters van de muur en gooide mijn boeken en spullen door de kamer.

Ik was woedend. Als ik dan zo slecht was, dan was het de schuld van mijn ouders' opvoeding, of doordat ze zelf iets verkeerd hadden gedaan, of door iets wat hen was aangedaan. Mijn woede leek niet meer te stoppen, ik wierp mezelf over de dingen die ik had kapotgemaakt en door de kamer gesmeten had. Ik wist niet of ik nu mijn ouders straffe of mijzelf, of ik nu mijn eigen neigingen en stemmingen wilde aanvallen, of slechts mijn lichaam wilde vermoeien die hele nacht lang. Ik viel in slaap.

De volgende dag gebeurde er iets verrassends. Ik verwachtte dat mijn moeder me bestraffend zou toespreken over wat ik had gedaan in mijn kamer, ik had me voorbereid op een onafwendbare confrontatie, oefenend voor de te verwachten reeks van: 'Als zij dit zegt, dan zeg ik dat, en als ze me hiervan beschuldigt, dan zeg ik dat en dat. En als zij haar stem gaat verheffen, dan verhef ik de mijne!'

Maar tot mijn grote verbazing zag ik haar lachen op een voor haar ongewone, besmukte manier, alsof er niets bijzonders was voorgevallen. Ze leek te zeggen: 'Probleem opgelost, afgelopen en uit!' Ik vermoedde dat zij, de sterkere van mijn beide ouders, mijn vader het een en ander had voorgehouden. En misschien wel daarom voelde ze dat ze niet kwaad hoefde te worden op mij voor wat ik had uitgehaald. De streep die ze had willen trekken, was getrokken, en dat was dat, punt uit.

Maar niemand kan beweren dat het daarmee afgelopen was, wie kon nu zeggen dat dit het einde was van een kwestie die mijn hele leven, mijn lichaam en verlangens betrof? De onontkoombare vraag kwam weer op: voor welke misdaad werd ik dan toch bestraft? Als ik in reïncarnatie zou geloven, dan zou ik denken dat ik voorheen een dictator of een moordenaar was geweest, en nu moest boeten voor mijn daden, in dit huidige leven.

Het verhaal had een einde nodig en dit einde moest mijn eigen einde zijn, geloofde ik. Dus leende ik de auto van mijn vader, en gaf voor dat ik wat inkopen moest doen, en ik probeerde mezelf met de auto van een heuvel af naar beneden te storten. De auto verongelukte, maar ironisch genoeg, doordat ik geen veiligheidsriem droeg, kwam ik vast te zitten tussen de beide voorstoelen en overleefde – ongelukkigerwijs.

A l mijn landgenoten wisten dat ik homo ben

Begin van dit jaar heeft Anes bij onze organisatie langs gekomen voor een voorlichtingavond die over homoseksuelen met een islamitische achtergrond ging. Hij heeft kennis gemaakt met anderen jongeren van hetzelfde kom af, dus uit Irak. Een week later kom hij terug over zijn homo-zijn, zijn relatie met zijn vriend die hij nog geheim houdt, want hij wordt bedreigd door Irakezen hier in Nederland en ook over zijn situatie toen in het AZC was.

Anes voelt zich op dit moment niet goed, omdat hij niet zich zelf kan zijn. Hij moet de heel tijd voorzichtig met wat hij doet en/of hij gaat. Hij denk dat hij door kennis van zijn familie die hier in

Nederland wonnen, in de gaten wordt gehouden. Zijn psychische toestand is niet duidelijk, daarom hebben we onze psycholoog ingeschakeld om met hem te gaan praten.

Tijdens zijn bezoek heeft hij het volgende verteld:

Mijn naam is Anes en ik ben een homo .Toen ik in Irak was, had ik een relatie met een Irakese vriend, zijn naam is Amar. In die tijd had ik veel Irakese homovrienden zoals Mumdooh (gevlucht),Waseem (gevlucht),Sinan (gevlucht),Omar (vermoord)en Ali (vermoord) .We maakten en een soort van feestjes af en toe dansen, eten en vrij seksen, maar al die dingen gebeurden achter de schermen niemand, behalve wij mocht het weten anders zouden we vermoord worden.

Na 2003 werd de situatie in Irak heel erg gevaarlijk voor de homo's, door de Islamitische partijen die in de regering kwamen. Het radicalisme en de Islamitische militie hebben heel veel Irakese homoseksuelen bedreigd en vermoord.

Ik was heel bang om naar een date te gaan of om een homo te ontmoeten want heel veel van mijn vrienden werden vermoord omdat ze met iemand afgesproken hadden en omdat het blijkbaar een lid van een militie was. Ook was heel gevaarlijk om homo's te daten via de homo-sites als Gaydar of Manjam want heel veel leden van het Al Mahdie leger of andere militie hadden en fake profielen gemaakt om homo's te vinden en te vermoorden. In die tijd had ik 2 persoonlijkheden. Voor mijn familie, kennissen en op mijn werk moest ik acteren dat ik hetero was en met mijn homovrienden voelde ik me de echte Anes, de homo Anes.

Na de problemen die ik heb gehad op mijn werk, eind 2007, ben ik naar Nederland gevlucht in feb. 2008. In die tijd was ik geschrokken van de situatie in de Ter Apel. Heel veel Irakese vluchtelingen waren daar. Het voelde voor mij dat ik in Irak woonde en nog erger, want hier moest ik alles met hen delen huis, eten, slaapkamer, badkamer. Kortom ik moest de hele dag acteren en dit lukte niet want ik werd heel veel bedreigd door hen en ik was zo bang om de IND te vertellen dat ik homo was, vooral na wat ik van de mensen hoorde dat de vertalers meestal Irakezen zijn. Daarom heb ik de IND verteld alleen over mijn werk problemen en niet over mijn homoseksualiteit.

In juni 2008 heb ik de verblijfsvergunning gekregen en ik voel me gelukkig en heel blij dat mijn geheim nog niet bekend was en ik hier in Nederland mag blijven om vrij en veilig te wonen. Maar toen moest ik nog wachten en ik verhuisde naar AZC. Later had ik heel veel problemen met mijn landgenoten en ik heb COA medewerker erover verteld en zij heeft me verplaatst naar andere plek.

Op een dag had ik een date met iemand op een geïsoleerd plek (het was eigenlijk een naaktstrand dicht bij de AZC) dicht bij de kamp en ik heb met hem seks gehad. Een van mijn huisgenoten, zijn naam was S. A, heeft me gezien en hij heeft de hele Irakese vluchtelingengemeenschap in het kamp verteld dat ik homo bent en dat ik seks had met een man op de strand.

Ik was zo bang, al mijn landgenoten wisten dat ik homo ben. Veel van hun weten waar ik woonde in Bagdad en in welke apotheek ik werkte en al mijn huisgenoten (A. A en F.) weten mijn volledige naam van de brieven en ze zijn ook terug naar Irak. Ik heb veel slechte woorden van hun gehoord en ook hebben ze me bedreigd dat ze me gaan vermoorden als ik naar terug ga naar Irak. Ik heb geluk dat ik in Nederland ben.

A. A, F., S. A, H. A. en nog vele andere zijn nu terug naar Irak en ze gaan me vermoorden als ik naar Irak terug ga.

Ik heb ook een aangifte tegen S. A in COA gedaan want ik was heel bang van hen. Hierdoor heb ik heel erg psychologische beschadigingen van hun opgelopen. Daarom heb ik de COA gevraagd om een woning zo snel mogelijk, dichtbij mijn studieplaats (Utrecht), te vinden maar dit lukt het niet. Vervolgens heb ik een kamer in Amersfoort gehuurd en ik heb de COA verzocht om mijn adres aan niemand te geven.

Van 2009 tot nu toe was ik bezig met een studie, zo snel Nederlands te leren en een diploma te hebben dan kan ik zelfstandig zijn en mijn leven vrij leven met de man die ik kies.

Eind Februari 2011 heeft m'n moeder me verteld dat ze een goede meisje in Nederland voor me heeft gevonden. Ze is mooi en woont in Amsterdam met haar moeder en broer.

Ik heb mijn moeder geprobeerd te vertellen dat ik nu bezig ben met studie maar het lukte niet. Ze zei ga maar naar hun toe en maak contact met haar. Ik ging daar paar keer heen en zonder mijn toestemming heeft mijn moeder het meisje verzocht om met me te trouwen en het meisje en haar familie accepteerde dat. Toen ik heb zelf beslist om haar te vertellen dat ik homo ben. Misschien kon ze mijn situatie begrijpen. Maar helaas dat gebeurde niet. Ze heeft haar moeder verteld dat ik homo ben. Haar moeder heeft mijn moeder en moeders vriendinnen verteld dat ik homo ben.

Nu wil mijn familie geen contact met me. Bovendien heeft mijn moeder een hele beroemde en grote familie in Irak en ze gaan me vermoorden zodra ik in Irak ben omdat ik schande over hun breng.

Er worden op dit moment nog gespreken met hem uitgevoerd om de acceptatie van zijn homo-zijn te vergroten en zich te kunnen accepteren en vooral over zijn rechten op te komen, maar dat heeft tijd nodig.

Ik ben eindelijk gelukkig!

Afgelopen maand heeft Stichting Secret Garden een film vertoond over transgenders en transseksuelen. Daarbij was Lena uitgenodigd om deel te nemen aan de paneldiscussie. Zij voelt zich prettig in haar situatie van zowel man als vrouw zijn en wil geen sekseveranderende operatie ondergaan.

Lena, geboren als vrouw in een mannenlichaam, komt uit Azerbeidzjan. Daar was de situatie onhoudbaar voor haar, hieronder vertelt zij haar verhaal.

Vanwege mijn seksualiteit had ik veel problemen in mijn land. Op de TV werd beweerd dat alles vrij was qua seksualiteit, maar ondertussen stond er wel 5 jaar celstraf op het je uiten als transgender, homo, lesbo. Ik ben op de TV geweest waar ik mijn verhaal heb gedaan en daarna werd ik regelmatig (ook door de politie) in elkaar geslagen. Het seksueel afwijkend gedrag geeft altijd problemen in Azerbeidzjan. Ik ben ooit aangehouden en 20 dagen vastgezet, zonder opgaaf van redenen. Toen ik vrij kwam ben ik onmiddellijk gevlucht naar Istanboel, maar daar werden de problemen na 10 jaar nog groter. Alle

transgenders werden gehanteerd, kregen geen baan en werden zelfs gedood. Dit is voor mij de reden geweest om te vluchten naar Nederland.

Jammer dat ook hier in het AZC (asielzoekers centrum), misschien moet ik wel zeggen AZC's, er veel problemen optraden. Ik heb in het eerste jaar eigenlijk alleen maar opgesloten gezeten in mijn kamer door de provocatie van mensen.

Ik heb in de 2^e fase in mijn eigen taal aan mensen uitgelegd wat discriminatie van homoseksualiteit en genderisme is.

Regelmatig heb ik het aangegeven bij het COA dat er door, vooral 3 Iraanse, vrouwen werd gespuugd naar mij, op mijn ramen en deur gebonkt, maar ik kreeg geen gehoor bij het COA.

Dit verhoogde de psychische druk enorm, ik mocht/kon niet op normale tijden douchen, want bij de mannen was het niet veilig voor mij, en de vrouwen wezen mij af omdat zij vonden dat ik een man was. Dus de enige mogelijkheid was midden in de nacht te douchen en hopen dat ik niemand zou tegenkomen.

Ik heb het gevoel dat transgenders en homo's niet gezien worden door het COA.

Natuurlijk ga ik naar school om de taal te leren, maar vaak kan ik mij niet concentreren.

Het dubbele is dat mannen wel met me willen slapen, dan ben ik niet haram, maar zodra zij hun genot hebben gehad en de kamer uit zijn ben ik weer haram. (verboden volgens de Islamitische voorschriften)

Ik ben in vier verschillende AZC's geweest en natuurlijk heb ik regelmatig goed naar mezelf gekeken. Er leven gelukkig ook veel Armeniërs die het accepteren dat ik transgender ben. Op de schaal van 12 zijn er 10 die zeggen goed en 2 die het niet goed vinden.

Ik probeer mensen altijd duidelijk te maken dat het genetisch bepaald is. Ondanks dat zijn er nog veel mensen die niet eens uit hetzelfde glas willen drinken waar ik uit drink. Ook al wordt het met kokend water afgewassen.

Nu ben ik 1 ½ jaar in Nederland en ik doe echt mijn best om mij aan te passen. Het eerste jaar zat ik echt totaal geïsoleerd en leefde vooral op slaapmiddelen. Dat is toch niet gezond.

Emir, (Stichting Secret Garden) was de eerste die echt naar mij luisterde en mij hielp. In Almelo werd er alleen geluisterd naar de 3 Iraanse vrouwen en niet naar mij.

Er werd mij wel steeds een huis beloofd in Almelo of directe omgeving en toen werd ik weer overgeplaatst naar Borne, waar ik eindelijk echt werd geholpen. Nu slaap ik in een huis in de Bijlmer, maar ik merk nog steeds dat contacten met andere mensen problemen opleveren. Met homo's, van welke afkomst ook, zijn er absoluut geen problemen maar anderen accepteren mij niet. Ik ben juist gevlucht uit mijn land om vrij te kunnen zijn en ik hoop met hulp van Secret Garden deze vrijheid hier te kunnen krijgen.

De Stichting Secret Garden heeft contact opgenomen met Roze in Blauw van de politie

(Bureau IJ-tunnel) om aangifte te doen van de bedreigingen die Lena binnen de AZC's en later ook daarbuiten heeft gehad.

Roze in Blauw heeft Lena geholpen en zij heeft nu een eigen woning in Amsterdam en probeert een weg te vinden om haar leven zo te kunnen leiden zoals zij dat wil.

Veiligheid van LHBT's

Afghanistan, Afghanistan, ach wat roept de naam van dit land deze dagen een veelvoud aan associaties op! Als Nederlanders weten we eigenlijk weinig over het land en haar cultuur, buiten de lelijke gruwel van de oorlog en de dagelijkse doden en gewonden om. Een ding is zeker: Alexander de Grote heeft een langdurig stempel op het land gedrukt, nog zichtbaar in het uiterlijk van menige Afgaan. En de biseksuele Alexander bracht op zijn heen- en terugreis aardig wat tijd door met zijn kompanen in dat prachtige, kleurrijke land.

14 - Stichting Secret Garden

De huidige situatie in Afghanistan laat veel te wensen over, niet in het minst voor de homoseksuelen. Onderdrukking en uitbuiting heersen alom en er dreigt veelvuldig direct levensgevaar voor hen die geweld of ongewild uitkomen voor hun geaardheid. Oh Alexander! Was je nog maar de baas in Afghanistan, dan had je dat zeker voorkomen!

De 22-jarige Ismail, asielzoeker uit Afghanistan, in Nederland sinds september 2009, is hier om precies die reden: hij is homoseksueel, ook al vertelde hij dit begrijpelijkerwijs niet meteen bij de eerste asielaanvraag. Zeer pijnlijke ervaringen weerhielden hem daarvan.

Afkomstig uit een klein dorp nabij de middelgrote stad Paktia in het oosten van Afghanistan, is het hem inmiddels gelukt om al redelijk Nederlands te spreken. Hij vertelt over zijn ervaringen, de jonge jaren op school met uitsluitend onderwijs over de Islam en de Koran, geen rekenen, geen taal, geen aardrijkskunde, alleen een beetje schrijven. Met het ontwaken van de seksualiteit en al lang daarvoor, wordt het de kinderen duidelijk gemaakt dat homo zijn een grote schande is die leiden kan tot de preventieve straf van uitsluiting uit de kleine dorpsgemeenschap. Kinderen wordt het verboden met kinderen om te gaan, die ervan verdacht worden homoseksueel te zijn.

En het verdachte kind isoleert zich, gaat zo min mogelijk de deur uit en wordt door de eigen familie bedreigd. En, in het ergste geval, als iemand wordt betrapt op seks met een ander, dan weet iedereen: hierop staat de doodstraf, uitgevoerd door de eigen familie of door anderen.

Op veertienjarige leeftijd ontdekt Ismail voor het eerst gevoelens voor het eigen geslacht en natuurlijk houdt hij dit angstvallig voor zich. Het lukt hem om in zijn gedragingen niets door te laten schemeren over zijn gevoelens. Een paar jaar later volgt een eerste seksuele ervaring met een jongen die iets ouder is, en gelukkig, ze worden niet ontdekt.

Een celibatair bestaan volgt tot het negentiende levensjaar. Dan ontstaat er een vriendschap met een andere jongen, een jaar jonger dan Ismail. Het valt hem zwaar hierover te praten, omdat hun relatie werd ontdekt, en dat had verschrikkelijke gevolgen.

"We waren in de natuur, in de bergen op een dag, niet ver van huis, twintig minuten lopen. We vreeën en we voelden ons heerlijk bij elkaar, hij was de eerste grote liefde in mijn leven. We dachten dat we veilig waren, maar vanaf een tegenoverliggende heuvel hoorden we roepen. Dorpsgenoten hadden ons gezien. We wisten niet hoe snel we ons uit de voeten moesten maken. We renden ieder naar ons eigen huis. Ik heb mijn vriend nooit weergezien"

"Mijn vader heeft me erg geslagen toen hij ervan hoorde en mijn oom kwam een uur later ons bezoeken en hoorde het verhaal. Mijn oom heeft me vervolgens meteen meegenomen naar zijn stad, ver weg van ons dorp" en daar hoorde ik twee dagen later dat mijn vriend was gedood."

Het valt Ismail moeilijk om hierover te praten, de liefde is nog altijd in zijn hart en het verlies van zijn vriend is niet weg te wissen uit zijn geheugen. Arme Ismail..!

"Ik kan er niet teveel aan denken, anders word ik gek; ik heb afleiding nodig en kan beter alles maar vergeten," zegt Ismail.

"Mijn oom vertelde me dat de dorpsgenoten naar me op jacht waren en dat mijn leven in gevaar was. Hij zei: Je moet hier weg, naar één of ander Europees land, voor je eigen veiligheid. Mijn oom heeft ervoor gezorgd dat ik uiteindelijk in Nederland ben gekomen en hier heb ik asiel aangevraagd."

"In Amsterdam aangekomen ontmoette ik iemand die mij naar Vluchtelingenwerk bracht en de mensen daar verwezen mij naar Ter Apel, waar ik asiel heb aangevraagd."

"Crailo, Ter Apel, Oude Pekela, Leiden, Emmeloord, en als laatste Almere zijn alle plaatsen waarheen ik ben verwezen voor opvang. Zo heb ik al heel wat van Nederland gezien en kon ik voor het eerst zelf ervaren dat homo zijn hier echt geleefd kan worden, dat het niet slechts sprookjes waren die ik had gehoord. Zo groeide mijn zelfvertrouwen en nu kon ik pas mijn eigen homoseksualiteit bekennen en dus laten opnemen in de tweede asielaanvraag. In de eerste aanvraag staat daar niets over omdat ik nog steeds erg bang was en erover zweeg."

In de AZC zelf ervaart Ismail dat het de andere asielzoekers te zijn die zich vaak slecht gedragen tegenover een asielaanvrager die homoseksueel is. Hier en daar, vooral in Emmeloord, ondervindt hij pijnlijk discriminerend gedrag. Een onhoudbare situatie waar in het centrum weinig oog voor is.

Dankzij Suzanne, die hij leert kennen in bar De Prik in Amsterdam, leert hij Veilige Haven kennen, waar de mensen hem verder leiden naar Stichting Secret Garden. Daar vindt hij lotgenoten en kan hij eindelijk zijn verhaal vertellen.

En nu is natuurlijk de grote vraag: hoe gaat het verder met de asielprocedure? Ismail is een optimist. Hij hoopt dat de IND hem wil helpen aan een verblijfsvergunning.

Na zoveel leed in jonge jaren, kan een ieder met het hart op de goede plaats Ismail niets anders wensen dan eindelijk veiligheid en een gelukkig leven hier in Nederland!

Verrast en Blij

Ieder tweede woensdag van de maand organiseert Secret Garden een filmavond, waar een documentaire wordt vertoond en gevolgd door een discussie. Het afgelopen jaar heeft Secret Garden een reeks documentaires vertoond over homo-/biseksualiteit en lesbiennes, maar ook over transgenderisme en transseksualiteit. Films zoals: Hob Al Nisa, I can't think straight, Me and Nuri Bala, Silent Stories, Sex change in Iran en nog meer. Het waren druk bezochte avonden. Eerst genieten de bezoekers van een maaltijd en maken ze kennis met elkaar en daarna volgt de documentaire en een discussie.

Op woensdag 14 december hebben we de Dancing Boys of Afghanistan vertoond. Op deze avond hadden we paar Afghaanse jongens uitgenodigd om deel te nemen aan een panel discussie. Amin Sadat, een jongen van 18 jaar oud, Jafar Haidari van 15 jaar oud, Reza Haidari van 16 jaar oud en hun heteroseksuele oudste broer Ali Haidari. De jongens hebben over de situatie van homoseksuelen in Afghanistan verteld. Het was een bijzondere avond.

Op deze avond was er ook een nieuwe bezoeker en hij was onder de indruk van de hele avond. Hij vertelde het volgende:

"Mijn naam is Hussam en ik ben drieëntwintig jaar, van Marokkaanse afkomst. Ik heb veel over Secret Garden gehoord maar ik had nooit gedacht dat ik op een dag haar vestiging zou bezoeken. Ik woon in Amsterdam en mijn familie ook en daarom is rondhangen in de homo scene van Amsterdam gevaarlijk voor mij. Ik heb geen contact met Arabische homo jongeren. Ik ben iemand die zijn homoseksualiteit verbergt, want ik ben bang dat mijn familie erachter komt en dan zullen er allerlei vreselijke dingen gebeuren.

Via e-mail krijg ik informatie over de activiteiten die de stichting Secret Garden organiseert. Ik heb meerderen keren geprobeerd om langs te gaan, maar ik durfde helaas niet, ik wilde het graag, maar ik kon gewoon niet. Begin december 2011 hoorde ik dat stichting Secret Garden een filmavond ging organiseren met de film Bacha Bazi, The Dancing Boys of Afghanistan. Toen heb ik besloten dat ik van partij zou zijn.

Op 14 december, rondom zes uur's avond ging ik naar het gebouw van Secret Garden en ik wilde niet alleen het thema bijwonen, maar vooral nieuwe mensen ontmoeten. Ik stond daar voor de deur, maar ik aarzelde nog steeds om binnen te gaan heel spannend. Ik durfde niet op de bel te drukken, maar opeens de deur ging open en er verscheen een jongen.

Hij zei hallo tegen mij en vroeg me om binnen te komen. Ik ben inderdaad naar binnen gegaan en toen zag ik ongeveer twintig mensen van verschillende leeftijd. Het was makkelijk om contact te leggen met de aanwezigen. Ik hoorde verschillende talen, Arabisch, Farsi, Frans en Nederlands.

En paar minuten later kwam iemand naar voren en zei dat eten klaar was. Het Iraanse eten werd toen geserveerd en de kok vertelde over de gerechten die werden geserveerd. Volgens mij om duidelijk te maken aan de aanwezigen die moslims zijn dat er alleen hallal eten werd geserveerd. Ik eet ook hallal en ik vond het leuk dat de kok uitlegde hoe hij het eten klaar heeft gemaakt.

Ik heb Emir, de organisator, voor het eerst gesproken. Ik kende hem al van gezicht, ik zag hem een paar keer op straat. Hij is een homo, een bekende homo in Amsterdam. Blijkbaar heeft hij geen problemen met zijn homoseksualiteit. Ik kan het zelf niet zo open zijn. Ik heb volgens mij nog niet mijn zelf geaccepteerd. Ik probeer om mijn best te doen, maar ik kan het niet op dit moment, want als mijn ouders erachter komen, dan krijg ik alleen maar problemen.

Een uurtje later werd van ons allemaal gevraagd om naar tweede etage te gaan voor de film en discussie. Iedereen ging naar boven en na enkele minuten begon de documentaire. De documentaire was in het Engels ondertiteld. Iedereen keek geconcentreerd naar de vijftig minuten durende documentaire. Emir kwam naar voren en hij begon over homoseksualiteit in Afghanistan te vertellen en toen zei hij dat er paar Afghaanse jongeren aanwezig waren en hoe bijzonder het was dat er drie broers aanwezig waren. Twee van hen waren homoseksueel. Ze kwamen ook naar voren en Emir begon hen vragen te stellen over hun seksuele geaardheid. Er was een tolk aanwezig die van Farsi naar Nederlands vertaalde.

De twee broers vertelden over hun gevoelens en de problemen die ze in Iran en Afghanistan hadden meegemaakt. Hun broer die hetero is vertelde ook over de regering en de sociale controle in Afghanistan en het feit dat homo-zijn er heel moeilijk is. Hij zei dat toen hij zelf in Afghanistan woonde, hij homoseksualiteit ook vreselijk vond. Maar toen hij naar Nederland kwam en hij een paar mensen in zijn kring leerde kennen die ook homo zijn, begon hij het normaal te vinden en daarom steunt nu zijn twee broers.

Toen ik dat hoorde, kon ik het bijna niet geloven, drie broers samen hier, ongelooflijk. Ik zou graag met mijn broer over mijn gevoelens kunnen praten, maar ik ben te bang om dat te doen. Ik ben overtuigd dat als ik iets tegen een van mijn familieleden zeg, ik zeker problemen krijg, want het mag en kan niet.

Later heb ik een van de broers nog gesproken, hij was heel aardig. Ik heb zijn telefoonnummer gekregen en hij zei dat ik hem kan bellen als ik dat wil. Ik heb trouwens ook een paar andere jongens gesproken en telefoonnummers gekregen. Ik zal er zeker gebruik van maken. Het lijkt me belangrijk om in contact te blijven met deze jongens. Misschien krijg ik ooit de nodige moed om voor mijn geluk te kiezen en mijn ouders over mijn seksuele gevoelens te vertellen, wie weet."

Tussen de Poezie en de echte cultuur

Ibrahim is in 1965 geboren in Bagdad, Irak. Zijn moeder is een in de Arabische wereld bekende dichter/schrijfster. In Irak kon ze niet openlijk over bepaalde onderwerpen schrijven, zoals over politiek en de taboes binnen de samenleving. Haar gedichten waren tijdens het regime van Saddam Hoessein verboden en ze kreeg geen aandacht in de media. Vanwege het regime werd de hele familie bedreigd en moesten Ibrahim en zijn ouders Irak verlaten en naar Koeweit verhuizen. Daar zouden ze meer vrijheid van meningsuiting hebben en zou haar werk bekend kunnen worden.

Ze schreef toen dit gedicht:

Nieuwjaar

Nieuwjaar, kom niet naar onze huizen, want wij zijn dwalers
uit een schimmenrijk, verloochend door de mens
De nacht ontvlucht ons, het lot heeft ons verlaten
We leven als dolende zielen geen herinnering geen dromen, geen verlangens, geen hoop
De horizon van onze ogen is asgrauw geworden het grijs van een bewegingloos meer zoals ons stille
voorhoofd geen hartslag, geen warmte beroofd van poëzie
We leven zonder het leven te kennen
Nieuwjaar, ga verder. Daar is het pad dat je stappen richting geeft
Onze aderen zijn van hard riet en we kennen geen droefenis
We wensen dood te zijn en geweigerd door de graven
Konden we maar weten wat het betekent tot een plaats te behoren
Kon sneeuw ons maar winter brengen om onze gezichten met duisternis te bedekken
Kon herinnering, of hoop, of spijt ons land op een dag maar van koers doen veranderen
Konden we waanzin maar vrezen
Konden onze levens alleen maar ontwricht worden door reizen of een schok
of het verdriet van een onmogelijke liefde
en we maar sterven zoals andere mensen

In Koeweit had Ibrahim veel problemen met zijn omgeving. Hij was zichtbaar homo en beleefde zijn seksualiteit door met veel mannen om te gaan. Er werd over hem geroddeld en daardoor haalde hij zich de druk van zijn familie op de hals. In 1991 viel Irak Koeweit binnen. In die tijd vroeg zijn moeder hem om te gaan trouwen. Het was eigenlijk geen verzoek maar een bevel, want ze kon het geroddeld van de omgeving niet meer aan en Ibrahim mocht de eer van de familie niet beschadigen. Om de mensen de mond te snoeren moest Ibrahim trouwen en een gezin stichten. Er was in die moeilijke tijd helaas geen andere oplossing.

Ibrahim werd in 1992 gedwongen om Koeweit te verlaten en naar Irak terug te keren om bij zijn grootouders te gaan wonen. Hij vluchtte naar Bagdad op zoek naar veiligheid, maar na een tijdje hebben zijn grootouders met toestemming van zijn moeder een huwelijk voor Ibrahim gearrangeerd. Ibrahim en Narjasse zijn neef en nicht, maar ze kenden elkaar niet, ze hadden elkaar nog nooit ontmoet. Pas in 1995 zagen ze elkaar voor het eerst. Ibrahim was een mooie jongen met grote prachtige ogen en blond haar. Al zijn vrienden noemden hem toen Barbarba, want hij leek wel een Europese jongen. Toen Narjasse hem zag, was ze meteen verkocht, "this is the one" waarvan ze haar leven lang had gedroomd. Ze was onder de indruk en gecharmeerd van zijn schoonheid en ze stemde meteen in met het huwelijk.

Narjasse was de dochter van een belangrijke generaal uit het leger van Saddam Hoessein. Ze woonde in een sjeke militaire wijk in Bagdad, genaamd Hay-Al-Doebaat. Na het huwelijk ging Ibrahim met zijn vrouw in dezelfde wijk wonen, naast zijn schoonouders. Narjasse liet zich in de omgeving graag samen met haar man Ibrahim zien.

Maar er was iets aan de hand dat Narjasse niet begreep. Het betrof de relatie met haar man, het seksuele contact was niet in orde en niet wat ze ervan had verwacht. De situatie werd erger want Narjasse wilde graag met haar mooie man naar bed, maar Ibrahim had geen ervaring en vooral geen zin om met een meisje te vrijen. Zijn seksuele oriëntatie was heel anders, maar dat kon hij niet aan zijn vrouw vertellen. Het huwelijk werd niet geconsumeerd. Narjasse kreeg genoeg van die toestand, want ze wilde graag kinderen krijgen en een gezin stichten. Wat moest ze doen?

Ze besloot om een scheiding aan te vragen en het eerste wat ze deed was een proces starten tegen haar man. De scheiding werd in eerste instantie afgewezen, want volgens de sharia, de islamitische wetgeving, mag een vrouw niet van haar man scheiden maar een man wel van zijn vrouw. Bovendien was de familie heel conservatief en een scheiding werd in familie niet getolereerd. Niemand had dat eerder gedaan, dus Narjasse en Ibrahim konden dat ook niet doen.

Nadat de rechter de scheiding afwees, vertelde ze hem dat haar man zijn echtelijke plichten nog niet had vervuld en dat zij nog maagd was. De rechter moest een nieuwe beslissing nemen en hij bepaalde dat er een medisch rapport moest komen om een nieuwe uitspraak in haar zaak te kunnen doen. Uit het medische rapport bleek inderdaad dat Narjasse nog maagd was en op basis daarvan kon de rechter de zaak gegrond verklaren. Er kwam dus een einde aan het huwelijk van Ibrahim en Narjasse.

Roddelen in een vreselijke gewoonte in het Arabische cultuur en Ibrahim kon dat allemaal niet aan. Hij was alleen, verstoten en zijn naasten keken op hem neer. Zijn schoonouders dreigden hem te doden omdat hij hun eer had beschadigd en dus werd Irak gevaarlijk voor hem. Ibrahim kon niet langer in Irak blijven wonen.

Naar Koeweit gaan was geen optie meer, want daar werd hij als Irakees gediscrimineerd en voelde hij zich niet veilig. Na de eerste Golfoorlog is er grote haat tussen de beide landen ontstaan. Bovendien hadden zijn ouders Koeweit verlaten en waren ze naar Engeland geëmigreerd.

Het enige wat overbleef voor zijn eigen veiligheid was Bagdad te ontvluchten en op zoek te gaan naar een veiliger plek in de wereld. Hij besloot dan ook om weg te gaan en hij begon aan een reis via een gevaarlijke route. In Irak ging hij te voet naar de grens met Turkije en van Turkije reisde hij naar Griekenland en van Griekenland naar Engeland, waar hij zich nu bevindt.

Ibrahim ging niet direct naar zijn ouders. Hij heeft zich eerst aangemeld in een aanmeldcentrum om een asielaanvraag te kunnen indienen. Hij heeft zijn verhaal verteld en op basis van zijn seksuele geaardheid heeft hij een verblijfsvergunning gekregen.

Pas drie jaar later heeft hij contact met zijn ouders opgenomen. Dat verliep niet goed, hij was niet welkom. Het heeft ongeveer vijf jaar geduurd voordat hij zich in Engeland echt thuis voelde, maar nu woont hij in Birmingham samen met zijn vriend Saad, een jongen die hij eerder in Bagdad leerde kennen.

VAN ONZICHTBAAR IN NIEMANDSLAND NAAR ZICHTBAAR IN NEDERLAND

Geïsoleerd

Man

Leeftijd: 27 jaar

Beroep: advocaat

Nationaliteit: Palestijn

“Mijn moeder is er niet blij mee dat ik homo ben. Ze wil dat ik trouw met een vrouw. Maar Hamas is het grootste probleem. Ze zijn in staat me te vermoorden omdat ik homo ben. Daarom ben ik gevlucht.”

“Ik stelde me voor dat ik in Nederland mezelf kon zijn en dat niemand zich met me zou bemoeien. Dat ik veilig zou zijn en niet aangevallen zou worden op straat.”

“Ik voel me hier vrij. Nederland is voor mij een droomland. Tenminste, zolang Arabische immigranten zich niet met me bemoeien.”

“In het AZC voel ik me erg geïsoleerd. Mensen uit Somalië bespugen me, schelden me uit voor duivel. Ik ben op straat aangevallen en ernstig mishandeld door een van de medebewoners. Daarvan heb ik zelfs aangifte gedaan. Het COA zegt ‘er zijn regels, maar we kunnen de opvattingen van deze mensen niet veranderen...”

“Ik ben bang dat ik op straat belandt. Dan heb ik niets en niemand meer. Maar ik blijf positief. Ik leef liever met de hoop dat ik een status zal krijgen.”

Getraumatiseerd

Man

Leeftijd: 20 jaar

Beroep: Geen

Nationaliteit: Irakees

“Ik had een relatie met mijn neefje. Ik hield van hem. Hij is kapotgeschoten omdat we homo zijn. Zijn bloed zat overal op mij. Ik mis mijn neefje, elke dag.”

“Toen ik in Nederland kwam heb ik niet meteen verteld wat er met me is gebeurd. Na een tijd is mijn aanvraag afgewezen. Ik had alles moeten vertellen maar ik was te bang.”

“Ik mis mijn familie heel erg. Ze waren dol op mij, want ik was ‘de gevoelige jongen’. Maar nu zoeken ze mij. De vader van mijn neef vond dat ik de schuld had en wilde me vermoorden.”

“Wat ik heb meegemaakt achtervolgt me. Ik droom er elke nacht over. Maar ik krijg psychische hulp. Dat helpt me om het te verwerken.”

“Ik leef nu op straat. Van de ene vriend naar de andere. De ene dag slaap ik hier, de andere dag daar. Dus nu heb ik hier ook een probleem.”

Getreiterd

Transgender

Leeftijd: 40 jaar

Beroep: Geen

Nationaliteit: Georgisch

“Al op mijn vijfde voelde ik dat ik geen vrouw was. Ik was altijd anders. Mijn vader behandelde me als een jongen. Ik houd van voetbal. Geestelijk ben ik een man.”

“In Georgië is alles kapot. Mijn leven daar is verwoest. Daar werd ik elke dag geslagen en getreiterd. Ik heb er teveel ellende meegemaakt. Familie heb ik er familie niet meer. Ik wil niet terugkijken.”

“De mensen in het AZC accepteren me niet. Ik kan niet rustig naar de WC. Ze zijn bang als ik met ze wil praten. Het doet me veel pijn dat ik word gediscrimineerd. Een steek in mijn hart,”

“Mijn grote droom is trouwen met een Nederlandse vrouw. En cameraman worden. Maar ik heb nu geen idee wat er van mijn leven wordt.”

“Ik wil mezelf niet van kant maken. Laatst zag ik een jongen zonder armen, Hij speelde piano met zijn voeten. Dan ben ik dankbaar. Dankbaar dat ik armen en benen heb.”

Verstoten

Man

Leeftijd: 28 jaar

Beroep: ambtenaar en monteur

Nationaliteit: Irakees

“Ik mis mijn vriend vreselijk. Ik hield zoveel van hem. Ik mag niet zeggen dat ik de reden ben dat hij is vermoord door terroristen, maar die gedachte draag ik voortdurend bij me.”

“Ze hebben het huis van mijn familie platgebrand omdat ik homo ben. Mijn familie woont nu verspreid. Uiteindelijk hebben ze me verstoten. Ik heb een enorm schuldgevoel over wat er is gebeurd.”

“Ik had geen huis meer, niets meer, niemand meer. Ik ging naar een neef voor hulp, maar die dreigde om me dood te schieten omdat ik ‘anders’ ben. In Irak zal ik nooit meer geaccepteerd worden. Nergens. Ook niet in Bagdad.”

In het AZC waren zoveel Irakezen dat ik bang was om te vertellen waarom ik hier was. Dus hield ik mijn mond. Ik was niet meer in staat om mensen te vertrouwen. Na een tijd had ik de moed om mijn echte verhaal te vertellen. Dat was een heel zwaar moment, maar ik voel me nu beter.”

“Ik zie hier zoveel dingen die ik nog nooit had gezien. Deze vrijheid kende ik niet. Het geeft me kracht. Het kan me niet meer schelen dat ik gay ben. En als ik de grote liefde tegenkom, mijn God, dan trouw ik met hem.”

Bekogeld

Vrouw

Leeftijd: 40 jaar

Beroep: advocaat en vrouwenrechten-activist

Nationaliteit: Pakistaans

“Op een dag verdween mijn vriendin spoorloos. Sommigen beweerden dat het haar familie was, anderen dachten dat het fundamentalisten waren, die haar hadden ontvoerd. Tot de dag van vandaag weet ik niet waar ze is gebleven.”

“Ik heb mezelf kunnen verbergen tot ik een visum had. Toen ik in Nederland aankwam, was ik getraumatiseerd. Mijn hersens functioneerden niet meer. Ik wilde zelfmoord plegen. “

“Niemand wist in Pakistan dat ik lesbisch ben. Op de Universiteit had ik een verborgen relatie met een vrouw. We werden betrapt toen we elkaar aan het zoenen waren. De directeur dreigde ons weg te sturen. De dag erna was iedereen op de hoogte en werden we bekogeld met blikjes. Maar het schelden raakte me nog veel dieper dan het slaan of gooien met spullen.”

“Als advocaat heb ik me altijd ingezet voor vrouwen. Ze kwamen naar ons toe voor hulp als ze werden mishandeld of dergelijke. Daarom werden we berucht in fundamentalistische kringen.”

“Soms is het een shock om te zien hoe positief men hier omgaat met seksuele diversiteit. Ik voel me nog steeds verstikt van binnen. In mijn nachtmerries ben ik terug in Pakistan. Dan ben ik doodsbang... hoe kwam ik hier terecht?”

Opgesloten

Man

Leeftijd: 26 jaar

Beroep: journalist in opleiding

Nationaliteit: Iraakees

“Op een dag kreeg ik een sms van mijn vriendje terwijl ik onder de douche stond. Mijn broer las de sms, plukte me onder de douche vandaan en begon me te slaan. Ik was een schande voor de familie. Wat hen betreft is het beter dat ik dood ben.”

“Ik werd wekenlang opgesloten in een kamer. Met de hulp van mijn zus ben ik ontsnapt. Ik heb een tijd ondergedoken gezeten bij vrienden, een van hen heeft mijn reis geregeld en betaald.

“Toen ik in Griekenland aankwam, heb ik rondgezworven. Toen werd ik opgepakt en vastgezet, 22 dagen lang. Ook werd ik mishandeld. Omdat ik zo werd behandeld, wilde ik er niet blijven.”

“Sinds de negatieve beschikking woon ik in een kraakpand, maar ik krijg geen hulp meer van de overheid. Ik overleef met het doen van wat klusjes.”

“Ik dacht dat ik de hel had verlaten, maar ik ben nu in een andere hel terecht gekomen. Ik leef voortdurend in angst en onzekerheid omdat ik niet weet wat er morgen kan gebeuren. Mijn vriend heb ik niet meer gesproken. Ik mis hem. Ik voel me net een lichaam zonder ziel.”

Verjaagd

Man

Leeftijd: 34 jaar

Beroep: kelner

Nationaliteit: Kosovaar

“Ik had een goede band met mijn vader en hield veel van hem. Ik was zijn beste en liefste zoon. Maar toen uitkwam dat ik homo ben, wilde hij me vermoorden en heeft hij me verjaagd. Ik niet meer van hem houden en wil hem nooit meer zien. Daar heb ik zoveel verdriet van.”

“Ik had werk als ober, maar ook bij mijn werk werd ik weggestuurd. Het leek alsof binnen één dag heel Kosovo wist dat ik homo ben. Ik was volkomen in paniek. Vierentwintig dagen heb ik buiten geslapen. Ik kon nergens heen.”

“Ik dacht dat zelfmoord plegen de enige uitweg was. Maar ik wilde nog één kans om te leven. Ik heb een zus hier in Nederland die me accepteert en bereid was me een beetje te helpen. Die kans heb ik gegrepen.”

“De IND zegt dat ik in Kosovo maar naar de politie moet gaan. Hoe kunnen ze dat zeggen? Mijn vriend is gegaan. De politie heeft hem beledigd en weggestuurd. Later werd hij neergestoken met een mes en is hij overleden. Vermoord. Dus voor mij was er maar een keuze: leven of sterven.”

“Iedereen ziet in mijn ogen dat ik veel heb meegemaakt. Waarom ziet de IND dat niet? Misschien was ik niet open genoeg. Toch kunnen ze nagaan dat mijn verhaal klopt. Ik was hier tien jaar geleden al, ten tijde van de oorlog. Ik heb hier toen zes maanden gewoond, maar toen de oorlog over was, ging ik meteen terug.”

Misbruikt

Man

Leeftijd: 43 jaar

21 - Stichting Secret Garden

Beroep: communicatiespecialist

Nationaliteit: Irakees

“In Irak werd ik altijd uitgescholden voor ‘farg’ dat betekent puppy, een heel lelijke term. Dat ging de hele dag door, dus bleef ik zoveel mogelijk thuis, als een vrouw. Wat kon ik er tegen doen?”

“Vanaf 2008 dreigde men om mij te stenigen en mijn jongste broer dreigde om me te laten vermoorden. Een kogel kost in Irak maar 50 cent... Ik werd regelmatig opgepakt door de politie omdat ik lippenstift droeg. Ze verkrachten me en misbruikten me een aantal malen.”

“Ik kan nu eyeliner en lippenstift dragen. In Bagdad was dat onmogelijk. Ook vanwege mijn Maria-armbandje werden ze woedend. Maar hier heb ik de moed te dragen en te doen wat ik wil.”

“Naar ons idee is Europa een veilige plek. Maar eenmaal in het AZC viel dat tegen. We worden door medebewoners uitgescholden, in ons gezicht gespuugd, ze noemen ons duivels. Maar als ze hun seksuele behoeftes willen bevredigen, dan zoeken ze ons op.”

“Ik ben hier gekomen om eindelijk een beetje te kunnen leven. Als het mogelijk is, zou ik het liefst een kind adopteren, dat is mijn grootste wens.”

Bedreigd

Man

Leeftijd: 40 jaar

Beroep: handelaar in dameskleding

Nationaliteit: Algerijns

“Ik kwam hier op vakantie bij mijn vriend, die ik al twee jaar kende. Toen ik hier een week was, besepte ik dat hij een alcoholist is. Ik wilde terug naar Algerije. Maar toen ik naar huis belde, zei mijn zus dat iedereen wist dat ik gay was en dat ik niet terug mocht komen.”

“Ik begrijp nog steeds niet wat er is gebeurd. Mijn broer had op mijn zestiende wel eens gehoord dat ik gay was, en had me toen bedreigd met een pistool. Als het waar was zou hij me vermoorden. Het liep met een sisser af. Maar ik hield mijn homoseksualiteit altijd geheim.”

“Als de politie in Algerije me ontdekt, dan ga ik de bak in, misschien voor drie dagen, misschien voor drie jaar.”

“Ik ben verdrietig omdat ik niet met mijn moeder kan praten. Zelfs als ik papieren zou hebben, dan zou ik mijn familie niet meer kunnen bezoeken. Het zijn boeren en hun manier van denken zal nooit veranderen.”

“Ik heb geen vrienden, geen familie, helemaal niets meer. Ik weet niet wat er met me gaat gebeuren.”

Mishandeld

Vrouw

Leeftijd: 30 jaar

Beroep: Bioloog/Lerares Frans/Student Frans taal en letterkunde

Nationaliteit: Marokkaans

‘Op mijn zestiende ben ik naar Frankrijk gegaan om mijn studie Biologie af te maken. Ik heb in Marokko mijn coming out gedaan op mijn dertiende, omdat ik een vriendinnetje had. Mijn ouders vonden het niet kunnen maar dachten: ze is nog jong, het gaat wel over.’

‘In Frankrijk kreeg ik echt problemen. Ik heb veel familie in Parijs. Dus dat ik lesbisch ben, werd een schandaal. Ik moest van mijn vader terugkomen naar Marokko. Daar werd ik opgesloten en mishandeld.’

‘Mijn moeder heeft me geholpen om weg te komen. Ik besloot om naar Nederland te gaan. Toen mijn visum was afgelopen heb ik met een advocaat gesproken. Hij vertelde dat het heel moeilijk zou worden om asiel aan te vragen omdat ik Marokkaans ben.’

‘Ik heb tweeënhal jaar gestreden voor mijn verblijfsvergunning.’

‘Ik heb een half jaar bij mijn zus hier gewoond. Ze respecteert dat ik lesbisch ben. Maar het is altijd nog moeilijk. Accepteren is toch iets anders. Maar we kunnen er nu wel over praten. Ik dwing haar niet om mijn idee over homoseksualiteit te accepteren. Respect is voor mij al genoeg. Zelf kan ik misschien ook niet alles accepteren wat ik niet begrijp.’

‘Ik heb weer een toekomst. Ik ben nu aan het studeren. Franse taal en letterkunde. Ik mis mijn familie wel, maar ik hoop dat het goed komt.’

Beschoten

Man

Leeftijd: 26 jaar

Beroep: opleiding hotel management

Nationaliteit: Palestijn

“Mijn familie hield veel van me en vertrouwde me. Maar ze ontdekten dat ik gay ben. Ze zijn lid van de Hamas, de president van de Hamas is de broer van mijn moeder. Een jongen die verliefd op me was en die me niet kon krijgen, heeft het ze verteld.”

“Ze sloten me 32 dagen lang op in een donkere kamer. Ze stelden me allerlei vragen. Ze hebben in mijn been geschoten, daarom heb ik een knie-operatie gehad. Ik wil er eigenlijk niet meer aan denken.”

“Ik heb sindsdien niet meer met mijn familie kunnen praten. Ik ben nu helemaal alleen op de wereld. Ik ben alles kwijt en ik heb zelfs geen foto’s meer.”

“Ja de vrijheid.. daar heb ik nog niet veel van gevoeld. In het AZC hebben moslims al drie keer geprobeerd me te vermoorden. Ze komen de douche binnen met een mes. Of ze zeggen: suck my dick... Ik blijf zoveel mogelijk op mijn kamer.”

“Ik heb hier nooit voor gekozen. Ik ben gay geboren, maar dat kan ik mijn familie niet uitleggen. De baas van de COA heeft tegen me gezegd: vecht voor je rechten, dat is wat ik nu doe. Ik geloof dat alles goed zal komen, ik blijf hoop houden, maar in mijn slaap zie ik de meest afschuwelijke dingen.”